Akbaba

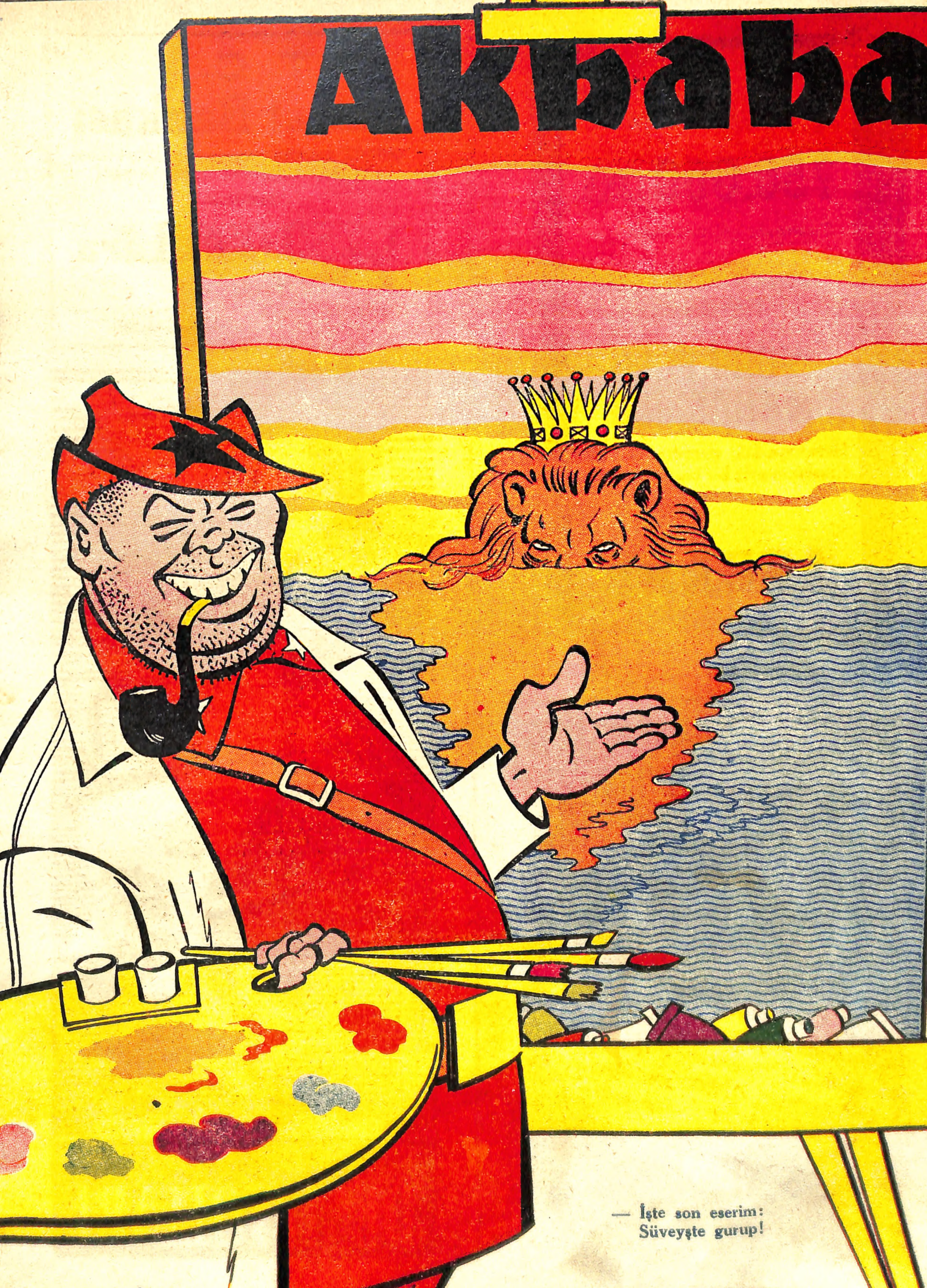

— İşte son eserim:
Süveyşte gurup!

1956 YILINDA

750.000 LİRA

Tutarında çeşitli ikramiyeler

AKBANK'IN MÜŞTERİLERİNE
YENİ HİZMETİ

YÜZ EVLER MAHALLESİ

Hesabınızdaki paranın her 150 lirası için ayrı bir kura numarası

AKBANK

İKRAMİYELİ
GRUP
MEVDUATI

İ
G.M.

YÜZDE
25
Mutlak
isabet

- Ömür boyunca aylık irat
- 30000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için şişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

T. C.

Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1956 YILI İKRAMİYE PLÂNI TUTARI
ŞİMDİLİK

1.750.000 Lira

BU ZENGİN PLÂNDA
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri, eşya, traktör, zirsat âletleri bulunmaktadır.

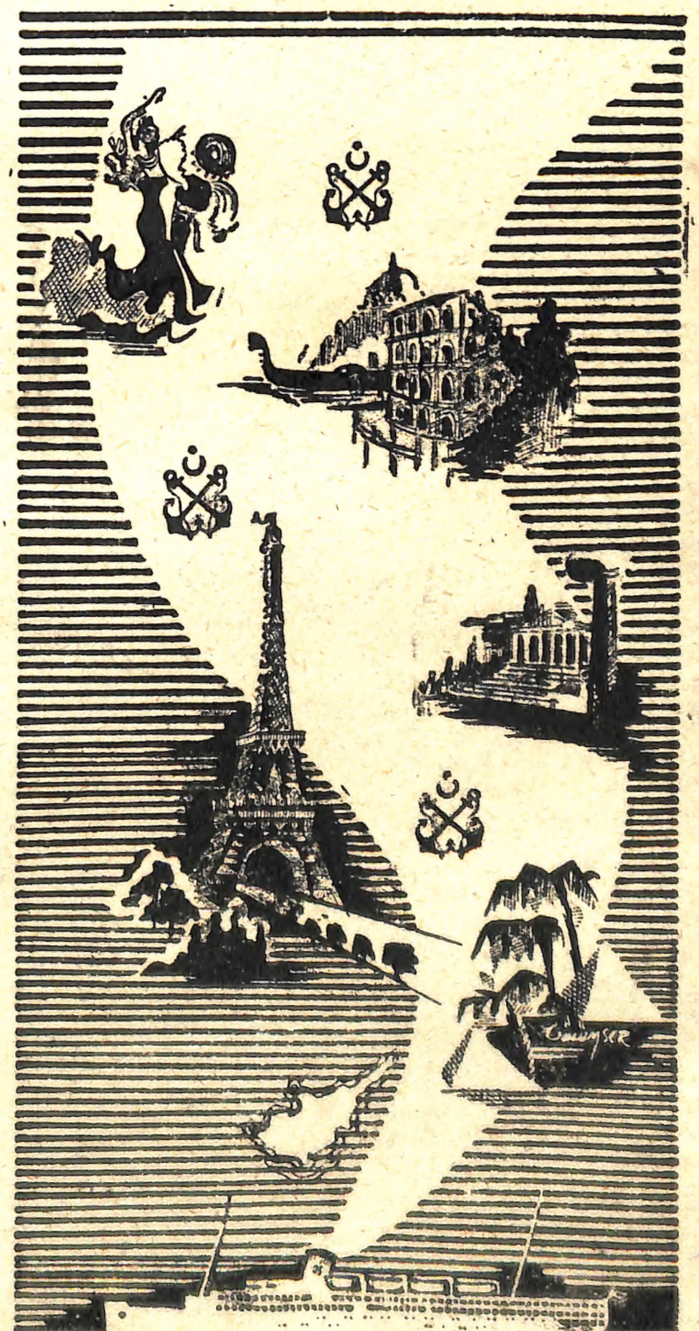

DENİZYOLLARI

SAYI : 236 C.: 10 20 EYLÜL 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

ESKİ KAFA!

ESKİ kafa, Atatürk heykeline saldıran ticanî kafası değildir. Sıtmayı, kinin yerine üfürükle tedavi ettiren cahilin kafası da değil. Tam aksine, ilimde, fende, sanatta, yeni ve ileri ne varsa, hepsinin anavatanı olan Fransa ve İngilterenin kafası!

İşaret parmakları çağdaş medeniyetin yolunu gösteren bu iki büyük kafa nasıl mı eski oluyor?.. Sizinle beraber şaşarak ben de boynumu bükeyim: Oluyor işte!

Misal mi istiyorsunuz? Cezayir birine, Süveyş ötekine misaldir.

Alman çizmesi altında, daha dün, adım adım ezilen Fransız ordusu, Cezayirde ne arıyor? Tanklarla kaburğa kemiklerinin döğüştüğünü her gün - acıyla kurumuş gözlerimiz hâlâ yaşararak - gazetelerde okuyoruz.

İngiltere, Süveyş'ten aldığı milyonların yüzde bir kaçını, yalınayak Fellâhın avucuna, gururunun parmaklariyle bahşiş diye atıyor.

Artık evimize, yatacak odası, yiyecek yemeği, harcıyacak ve biriktirecek aylığı ile hizmetçi aradığımız ve bulamadığımız bir hür insanlar çağındayız. Dokuz Eylülde, Türk süngüsü, yalnız İzmirden Yunan ordusunu değil, yeryüzünden sömürgeciler ordusunu da denize dökmüştür. O sabah, yanan köylerimizin ışığında, bütün esir milletler, mutlu bir şafağın söktüğünü gördüler.

Aradan 34 yıl geçti. Bu 34 yılda, batan imparatorluklardan doğan yeni vatanlar, belki 34 den de fazladır!

Hürriyetler dünyası Fransa ve İngiltere, aradan bukadar yıl geçtikten sonra, ihtiyar dudaklarını, henüz pençelerinde tuttukları genç milletlerin şahdamarlarına yapıştırmış, hâlâ, hâlâ, hâlâ kendi pörsük vücutlarını diriltecek taze kanı emmeğe çalışıyorlar.

Yeni görüşlerin, yeni buluşların, yeni yaratışların bu iki vatanı, yalnız yeni bir dünya doğduğundan habersizdir ve bu iki yenilikler vatanında yalnız politika eski kafanın elinde ve emrindedir.

Tevekkeli ihtirasların en korkuncuna hırs-ı pîrî dememişler!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

BİTİK!

ALAYLAR OLAYLAR

Havadan, sudan

SIVAS'ta Emin Çavuş adında 15 yaşında bir adam, 60 senedir su içmiyormuş, yalnız su değil, sulu hiç bir şey. İçmezse içmesin, canı ister içer, istemez içmez, kendi bileceği şey, ama, Emin Çavuş'un tabiat kanunlarına aykırı bir de iddiası varmış: «İnsanlar su içmeden yaşıyabilirler» diyormuş. Büyüklerimiz daha önceden «biz hesaba kitaba gelmez insanlarız» dememişler miydi? İşte Emin Çavuş ortada. Su içmeden yaşıyor.

Şimdi biri daha çıkmalı,

— Ekmek, yemek yemeden pekâlâ yaşanır. İşte ben 60 senedir ne ekmek, ne yemek yiyorum! demeli.

Başka biri de:

— Ben 60 senedir elbise giymiyorum, çırılçıplak geziyorum, der...

Zaten öylesi var: Manisa Tarzanı...

Ev mi? Ev de ne olacak? Biri de:

— Ben şu kadar senedir çatı altına girmeden yaşıyorum! der.

Eh ne kalır geriye? Bir hava mı? Onu da almayıveririz. İşte ancak o zaman bazıları rahat nefes alabilirler.

Merih yıldızı

Son ümidim de kırıldı. Düşmanlarımdan çektiğim, dostlarımdan bezdiğim zamanlar kendi kendime:

— Ah, derdim, ah, şimdi Merih'te olsam!..

Merihe kaçmak, orada yaşamak benim son ümidimdi. Evsizlikten, parasızlıktan, geçim derdinden zora geldim mi, hep Merihi düşünürdüm.

Koca yazlar gelip geçer de, bir Adaya, Florya'ya gidemeyen insanın Merihe gidemiyeceğini bilirdim ama, hiç olmazsa hayale dalar, kendimi Merihe gitmiş sayarak bir zaman avunurdum. Ama artık, o son haberi gazetelerde okuduktan sonra, bu ümidim de suya düştü.

Haberi siz de okumuşsunuzdur. Merih, bizim dünyaya yaklaşıyormuş. Merihtekilerin de ne mal oldukları çıktı meydana. Onlarda eğer şu kadarcık akıl olsa, böyle bir dünyaya yaklaşırlar mıydı?

Parmak üstü

Edebiyatçıların, öğretmenlerin, hele yaşlı olanlarının dil işinde gençlere örnek olmaları gerektir. Bir dilin en ince yönü de, kelime bilgisi, cümle yapısından çok deyimleridir.

Ünlü romancımız, profesör Halide Edip Adıvar, Yeni İstanbul gazetesinde bir Amerikan yazarının kitabı için yayınladığı bir yazıya şöyle giriyor:

«Bu, yirmi küsur yıl önce Amerikanın parmak üstünde sayılan büyük romancılarından birinin eseridir.»

Biz Türkçemizde «parmak üstünde sayılan» diye bir deyim bilmiyoruz. Kadın parmağı, vezir parmağı, işaret parmağı, parmak hesabı, parmaklamak gibi pek çok parmak üstüne deyim biliriz ama, üstünde sayılan parmağı bugüne kadar hiç duymadık.

Ünlü romancının, değerli profesörün yanlışını çıkarmak haddimiz değilse de, Halide hanımın «el üstünde sayılan» yahut «kalbür üstü sayılan» demek istediğini sanıyoruz. Belki de parmakla eli birbirine karıştırmışlardır. Eğer «itibar da olmak» «saygı göstermek anlamına, bizim bilmediğimiz bir «parmak üstünde saymak» deyimi varsa, o zaman pek sayın bayan Adıvar'ı el üstünde değil, parmak üstünde saymak zorunda kalacağız. Doğrusu, bir insanı parmak üstünde saymak da, oldukça çetin bir iştir.

B. E. N.

— Oooo, sen de mi düğüne gidiyon ağa?!..

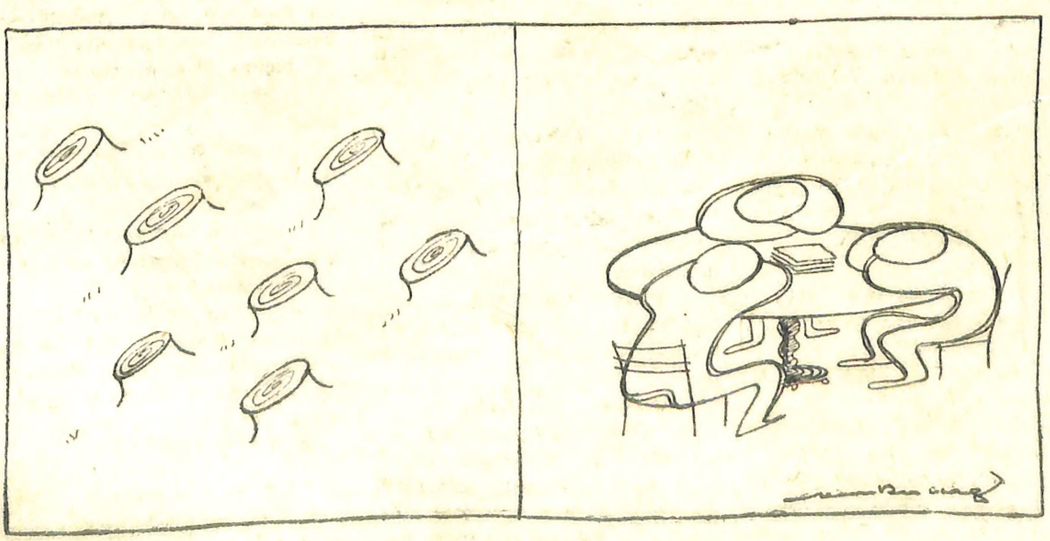

YAZISIZ!..

NAKİL!

Müdür muavini — Satış kısmındaki memurun kulakları sağır oldu, emekliye sevk edelim mi?

Müdür — Hayır, şikâyet kalemine verin!

KEDİ İLE DOLAŞMAK MODASI BAŞLADI.. — Gazeteler —

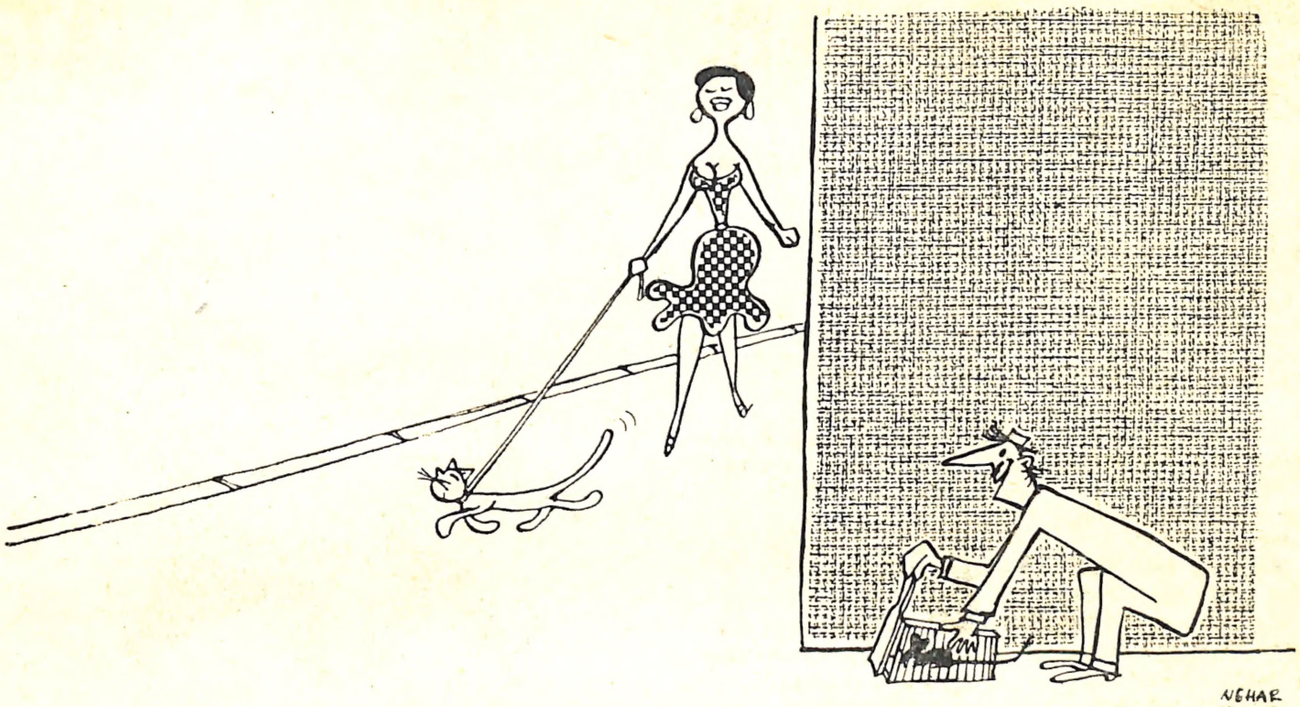

YAZISIZ!..

Tahtalıköy'den Mektuplar

★ Yazan: Ölmüş Eşşek ★

Sevgili kardeşim,

Geçen mektupta cennette çektiğim can sıkıntısını sana uzun uzun anlatmıştım. Bukadarı da yetişmiyormuş gibi, işkenceyi son kertesine çıkardılar. Beni cenneti âlâya fırlattılar. Cenneti âlâ dedikleri yer, Hristos'un meyhanesine benziyor. Yalnız burada şaraplar, küplerde, şişelerde değil. Her yandan şırıl şırıl şarap gevser akıyor. Doldur doldur iç imanım!.. Hem de para pul soran yok. Veresiye içmek için meyhaneciyi nasıl kafese koyayım diye kayğu da yok... Her ağacın dibi aşk ile meşk... Huriler bir yanda, Gılmanlar bir yanda. Ye Memet ye!..

Geçen mektubumda, hürriyet şairi Namık Kemal ile olan konuşmamı yazmıştım. Namık Kemal beni görünce, hep memleketten haber soruyor. Dünkü konuşmamızı da, olduğu gibi yazıyorum: Büyük vatan ve hürriyet şairimiz, tıpkı okul kitaplarında basılı resimleri gibi, saç sakal birbirine karışmış, şarabı gevser deresinin başındaydı. Huriler, Gılmanlar, hürriyet şairini çepçevre çevirmişlerdi. Cenneti âlânın hürriyet havası içinde saçı sakalı büsbütün gürleşen üstad, avuç avuç içtiği şarabı kevsere kanmayınca, eğilip dereden içiyordu. Beni uzaktan görünce:

— Gel bakalım evlât!.. Diye çağırdı.

Yanına gidince:

— Nasıl? Memleket, dünyada iken esir-i aşkı olduğum didar-ı hürriyete kavuştu mu?.. Diye sordu.

Bizi dinliyenlere baktım:

— Korkma, dedi, burada öyle şeyler yok. İstediğin gibi konuş.

— Vallâhi efendim, dedim, memleketimizde hâlâ, sizin gibi hürriyet kahramanları var. Hepsi de hürriyet için savaşıyorlar.

— Yaaa... dedi, demek hâlâ hürriyet kavgası yapanlar var. Peki, kimler bunlar?..

— Hürriyet fedailerinden meselâ Falih Rıfkı var...

— Vah, vah, vah... Kimbilir neler çekiyordur.

— Hiç bir şey çektiği yok. Yalnız, 958 seçimlerine kadar ya sabır çekiyor.

— Nasıl?.. Bu kahraman hürriyet fedaisi Magosa zindanında değil mi?

— Hayır... Köşkünde. Marmaraya karşı, deniz kenarında çok güzel bir evde oturuyor. Hürriyet fedailerinden bir de Falih Rıfkının asistanı var.

— Kim o?

— Bedii Faik adında bir genç...

— Gençse daha çok acıdım.

— Neden üstadım?

— Neden olacak, zavallıyı zindanda çürütüryorlardır.

— Yooo... Zindanda falan değil. Heybeliadada bir evde oturuyor ki, bütün Marmara tabak gibi ayağının altında. Şimdi Mecidiyeköyünde, yüz elli bin liraya başını sokacak bir villâcık yaptırıyor. Yalnız gençler değil, ihtiyarlar da hürriyet için savaşıyorlar.

— Meselâ kim?

— Meselâ İnönü...

— O hangi zindanda?

— Zindanda değil efendim. Taşlık'ta gayet güzel bir villâsı var, orada oturuyor.

— Ne diyorsun?

— Evet... Sonra sizin yolunuzda yürüyen hürriyet kahramanlarımızdan bir de Fevzi Lütfi var.

— Zavallıyı Fizan'a mı sürdüler?

— Hayır sürgün mürgün değil.. Yazın İstanbulda hayat sürüyor, kışın çiftliğinde... Hürriyet uğruna çarpışanlardan biri de Fethi Çelikbaş...

— Taif zindanına mı attılar? Öyle ise yazık...

— Ne münasebet üstadım?..

— Muhakkak zincire vurmuşlardır. Elini ayağını zincirle bağlamışlardır.

— Zincir falan vurmadılar. Zinciri yalnız, kışın karlı havalarda şoförü otomobilinin lâstiklerine bağlıyor.

— Anlaşılır şey değil...

— Meselâ hürriyet kahramanlarımızdan bir Bölükbaşı var...

— Eeee?.. Magosa zindanında mı, yoksa Bodrum kalesinde kalebend mi?.. Tâif'de küreğe mi mahkûm?.. Fizan'da sürgün mü?.. Ayaklarına pranga mı vurdular?

— Hiç biri değil... Elini kolunu sallaya sallaya memleketin her yanını geziyor. Nutuklar veriyor.

Büyük şair büsbütün şaşırmıştı:

— Demek memlekette her şey değişmiş...

— Hayır, hiç bir şeyin değiştiği yok.

— Hamam?

— Yine eksi hamam. Tarihî değeri var diye hamama dokunamıyorlar. Patrona Halil hamamı..

— Peki tas?..

— Eski tas... O da tarihî olduğu için değiştirilemiyor. Yalnız sık sık kalaylıyorlar.

Namık Kemal'in kaşları çatıldı:

— Bu ne biçim fedailiktir, bu ne biçim kahramanlık, bu ne biçim iştir?.. dedi.

— O biçim... diye cevap verdim, hattâ hürriyet fedailerimizden Bedii Faik, bir hafta Sultanahmet cezaevinde ne biçim çürüdüğünü «O biçim» diye de yazdı.

— Böyle hürriyet savaşı olur mu?

— Böyle hürriyet savaşına da böyle hürriyet... diye cevap verdim.

Büyük hürriyet şairimiz kızgınlıkla şarabı kevserden avuç avuç içmeğe başladı.

Sevgili kardeşim, senden mektuplarıma cevap alamıyorum. Büyük merak içindeyim. Bizim sokağa çöpçünün uğrayıp uğramadığını aman yaz. Gözlerinden öper cevabını beklerim.

Adresim: Tahtalıköy, cenneti âlâ, 100 numarada mukim kardeşin Ölmüş Eşşek.

DAMDA DELİ VAR

★ Yazan : Akil AKLIBAŞINDA ★

BÜTÜN mahalle ayağa kalktı:

— Damda deli var!

Sokak, bir baştan bir başa, deliyi seyre gelenlerle dolmuştu.

Önce karakoldan, sonra müdüriyetten araba ile polisler geldi. Arkadan itfaiye yetişti. Delinin annesi:

— Yavrum, oğlum, in aşağı!.. Hadi çocuğum!.. diye yalvarıyordu. Deli:

— Muhtar yapmazsanız, kendimi aşağı atarım! diyordu.

İtfaiye erleri, deli aşağı atlarsa tutabilmek için branda bezini açtılar. Dokuz itfaiyeci, uçlarından tuttukları branda bezini apartımanın çevresinde dolaştırmaktan ter içinde kalmışlardı.

Komiser:

— Rica ederim, in kardeşim aşağı!

Diye yarı korkutmak istercesine, yarı da yumuşak bir sesle deliyi kandırmağa çalışıyordu.

— Muhtar yapın ineyim! Yoksa kendimi aşağı atarım.

Yalvarmak, yakarmak, korkutmak hiç biri para etmedi.

— Kardeşim, yahu... İn be aşağı!..

— Şunlara bak!.. Beni aşağı indireceğinize siz yukarı çıksanıza..

Kalabalıktan biri:

— Muhtar yaptık diyelim, dedi.

Başka biri:

— Olmaz yahu, dedi, deliden muhtar olur mu hiç?..

— Allah Allah.. Sahiden muhtar yapacak değiliz ya...

Bastonuna dayanmış bir ihtiyar:

— Olmaz, dedi, sahiden de, şakadan da yapsanız olmaz.

— Belki iner..

— İnmez. Ben bunları bilirim. Bir kere yukarı çıktılar mı, artık inmezler.

— Hele bir kere aşağı insin, kolay!

— İnmez!

Aşağıdan birisi:

— Seni muhtar yaptık! diye bağırdı, haydi in aşağı!..

Deli, oynamağa başladı:

— İnmem! diye bağırıyordu, Şehir meclisine âza yapmazsanız, kendimi aşağı atarım.

İhtiyar etrafındakilere:

— Nasıl, dedi, ben size demedim mi?

— İstediğini yapalım.

— Ne yapsanız inmez. İnsan bir kere dama çıkacak kadar delirdi mi, artık aşağı inmez.

Komiser:

— Yaptık, dedi, seni Şehir meclisine âza yaptık. Hadi kardeşim in aşağı da arkadaşlarını bekletme!..'

Deli oynamağa başladı:

— İnmem! diye bağırdı, belediye reisi yapın ineyim!

İhtiyar:

— Gördünüz mü, dedi, vaktile gerekti. Şimdi hiç inmez.

Ter içinde kalan itfaiye komutanı:

— Yani belediye reisi yapsak ne olur, dedi, yapalım.

Sonra iki elini ağzına boru yapıp yukarıya seslendi:

— İn kardeşim!.. Seni belediye reisi yaptık, in de vazifene başla!

Deli göbek atarak:

— İnmem, dedi, bir deliyi belediye reisi yapanların arasında benim ne işim var? İnmem!

— Peki, ne istiyorsun?

— Nazır yaparsanız inerim!

Aşağıdakiler kısa bir tartışmadan sonra:

— Pekâlâ, dediler, seni nazır yaptık!.. Haydi artık in aşağı!.. İn!.. Bak herkes seni bekliyor.

Deli, elini burnuna götürüp nanik yaptı:

— İnmem! diye bağırdı, bir deliyi nazır yapanların arasına iner miyim ben?..

— Hadi kardeşim, bak seni nazır da yaptık, öbür nazırlar seni bekliyor. Haydi in!..

— Yağma mı var, ineyim de beni tımarhaneye kapatın! İnmem!

İhtiyar adam:

— Boşuna uğraşmayın, inmez! dedi, Ben bu delileri gayet iyi bilirim. Sizi de nazır yapsalar, siz de inmek istemezsiniz.

Deli, bar bar bağırıyordu:

— Sadrâzam yapmazsanız, karışmam, kendimi aşağı atarım.

— Yaptık!.. diye bağırdılar, seni sadrâzam yaptık.

İhtiyar adam:

— İnmez! dedi.

Deli tekrar oynamağa başladı. Sonra da:

— Kral yapın, ineyim! dedi, kral yapmazsanız kendimi aşağı atarım.

İhtiyarın dedikleri doğru çıkıyordu. Ona danıştılar:

— Ne dersiniz? Kral yapalım mı?

İhtiyar:

— İş işten geçti, dedi, artık ne derse yapmak zorundasınız. Bir kere nasıl olsa sadrâzam oldu.

— Seni kral yaptık birader! diye bağırdılar, haydi bakalım, artık in!..

Damda göbek atan deli:

— İnmem! dedi.

— Ne istiyorsun? Seni kral da yaptık işte!

— Yaaa... İnmem. İmparator yapın ineyim, yoksa kendimi aşağı atarım.

İhtiyara:

— Sahiden atar mı? diye sordular.

İhtiyar:

— Atar, dedi.

— Yaptık! diye bağırdılar. Seni imparator yaptık. Haydi gel aşağı!..

Deli:

— Sizin gibi sersemlerin arasında benim gibi imparatorun ne işi var? dedi.

— Peki, ne istiyorsun? Söyle de onu yapalım. İn be kardeşim!..

Damdaki deli:

— Ben imparator muyum? diye sordu.

Aşağıdan bağırdılar:

— İmparatorsun!

— Madem ki imparatorum, canım isterse inerim, istemezse inmem!.. İnmiyorum işte!

Komiser kızdı:

— Atlarsa atlasın be!.. Bir deli eksik olur, diye düşündü. Düşündü ama, başına bir iş çıkabilirdi. İtfaiye komutanı ihtiyara:

— Şimdi ne yapacağız? diye sordu, bu deli hiç aşağı inmez mi?

— İner.

— Nasıl?

— Bırakın da ben indireyim!..

Herkes ihtiyarın deliyi nasıl aşağı indireceğini merak ediyordu. İhtiyar, yedinci kattaki deliye:

— İmparator hazretleri!.. diye bağırdı, acaba altıncı kata çıkmak arzu buyurulur mu?

Deli gayet ciddî:

— Pekâlâ, dedi.

Dama açılan delikten içeri girdi. Merdivenleri indi. Altıncı kat penceresinden kalabalığa bakıyordu. İhtiyar:

— Haşmetpenah!.. Beşinci' kata çıkmak istemezler mi? diye sordu. Deli:

— Çıkarım! dedi.

Herkes şaşkınlık içinde idi. Dördüncü kat penceresinden kalabalığı seyreden deliye ihtiyar:

— Saygı değer imparatorum acaba üçüncü kata çıkmak arzu buyururlar mı? dedi.

Deli:

AKBABA'NIN KİTAP YAYINLARINDAN İLHAMLAR :

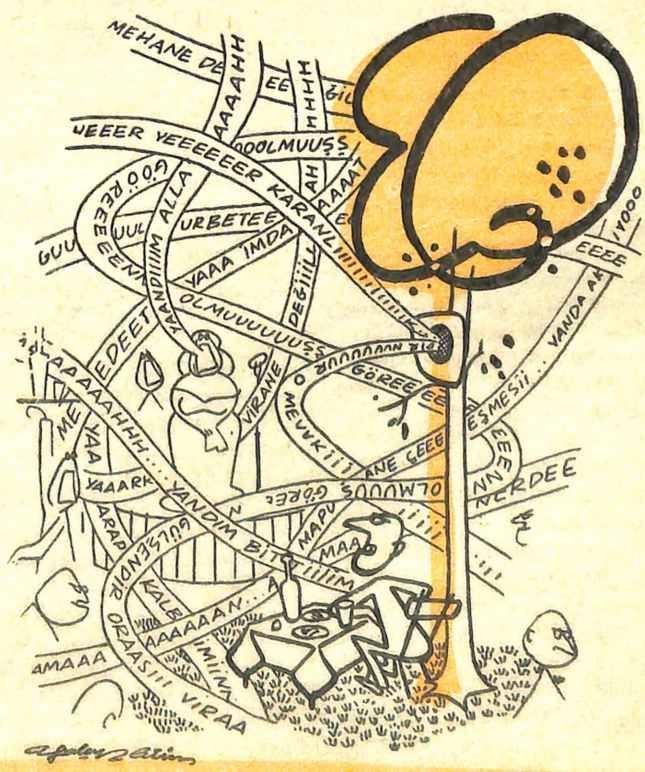

İşkenceler bahçesi

— Elbette!.. diye cevap verdi.

Deli üçüncü kat penceresinde idi. Artık damdaki gibi göbek atmıyor, oynamıyordu. Üzerinde sahici bir kral ciddiliği vardı.

— Muhterem imparatorumuz, ikinci kata çıkmak istemezler mi?

— İsterim.

İkinci kata da inmişti.

— Zatı haşmetpenahileri birinci kata çıkmak arzu ederler mi?

Deli sokağa gelmişti, kalabalığın arasında idi. Doğruca ihtiyarın yanına gitti. Elini ihtiyarın omuzuna koydu:

— Ulan, dedi, senin de deli olduğun nasıl belli... Deli, delinin halinden anlar.

Sonra komisere:

— Haydi bakalım, şimdi beni bağla da tımarhaneye gönder, dedi, deliye nasıl muamele edilir, öğrendin mi?..

Deliyi götürürlerken, meraklı bir kalabalık ihtiyarın etrafını aldılar:

— Bey baba, nasıl yaptın bu işi yahu?..

İhtiyar:

— Eeee... dedi, kolay değil, kırk sene politika içinde yuğrulduk.

Sonra bir göğüs geçirerek:

— Ah, ah... dedi, şimdi bacaklarımda derman olsa, ben de dama çıkardım, kimse de aşağı indiremezdi.

Ateş - Sin

□

VAH KIZIM!

Ev sahibi, saf, ayni zamanda dalgın misafirine küçük kızını göstererek:

— Bizim Canan, dedi, on bir aylıkken yürümeğe başladı...

Misafir başını salladı:

— Vah kızım, kimbilir ne kadar yorulmuştur.

MERTLİK!

Arkadaşına dert yanıyordu:

— Şükriciğim, ikisi de birbirinden güzel. Hangisiyle evleneceğimi şaşırdım. Biri fakir bir genç kız, öteki de zengin bir dul...

— Gönlün hangisini seviyorsa, onunla evlen.

— Fakir kızı seviyorum, dediğin gibi onunla evleneceğim..

— Bravo!.. Mertlik böyle olur. Şimdi bana o zengin dulun adresini ver!..

YAZISIZ!..

NE APTAL!..

Plâjın gazinosunda iki kadın oturmuş, dedikodu yapıyorlardı:

— Haberin var mı, bizim bay N. intihar etmiş...

— Aaa.. Neden?

— Hani geçen sene üst katımızda oturan o haspaya talip olmuş, o da seninle dünyada evlenemem deyince kendine kıymış...

— Ne aptal herif... Sanki onunla evlenseydi eninde, sonunda bu işi yapmıyacak mıydı?!..

İSTİRAHAT

Doktor, hastanın yattığı odanın akrabalariyle ve çoluk çocuklarile dolu olduğunu görünce kapıdan hastaya seslendi:

— Senin istirahate ihtiyacın var, yarın kalk vazifene git!..

AŞKTA KAZANAN!..

İlk ve Son RADYO

★ Yazan: Tamtam tamircisi Tarık TASTAMAM ★

ÇOCUKLUĞUMDA, bizim mahallede yalnız Havuzlu kahvede radyo vardı. Sonra sonra, bizden başka radyosuz ev kalmadı.

İş güç sahibi olunca, ilk maaşımdan bir radyo almak ümidindeydim. Ama, ancak yirmi sekiz yaşımda bir radyom olabildi. İki yüz lira peşin, on ay sürecek, ayda otuz lira taksitle almıştım bu radyoyu. Üzerine titriyordum. Radyoyu ben icat etmişim gibi, içimde bir sevinç vardı. Tanıdık, tanımadık kiminle iki lâf etsem, sözü döndürür dolaştırır, radyo üzerine getirirdim.

— Sizinki ne marka? Benimki-Tesili marka. Sizinki kaç lâmbalı? Benimki beş... Parazit yapıyor mu? Benimkisi yağ gibi kâfir... Amerikayı alıyor mu sizinki? Benimki her bir yeri alıyor.

Sonsuz bir mutluluk içindeyim. Radyomu görmeleri için, birer bahaneyle çağırdığım arkadaşlardan biri:

— Sen bu radyoyu ne yapmışsın, dedi, anten fişini toprak prizine, toprak fişini de anten prizine sokmuşsun.

— Yaaa, nerden anladın?

— Belli. Büsbütün bozulmadan hemen bir tamirciye götür!

Soluğu tamircide aldım. Yaptığım yanlışlığı anlattım. Tamirci güldü;

— İyi ki getirdin, dedi. On beş gün daha çalsaydın, bütün lâmbaları yanacakmış.

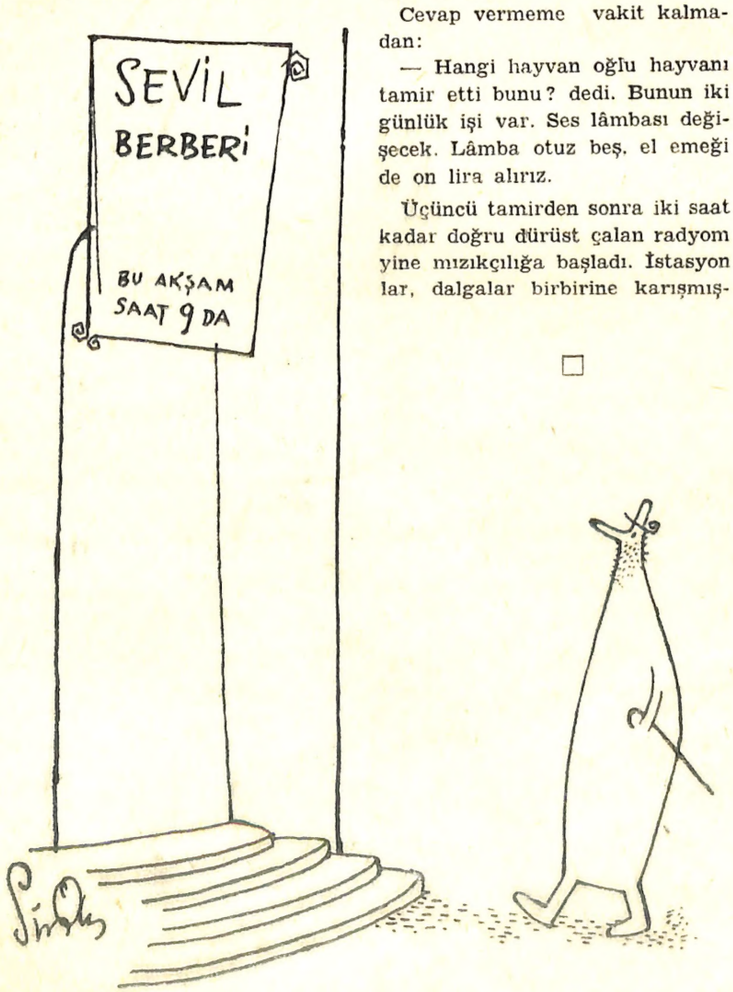

Aklım duracak. Daha ben radyonun ilk taksitini yeni vermiştim. Tamirci:

— Arasına kırk beş lira sıkışmış! dedi.

Üç gün sonra tamir edilen radyoma kavuştum. Bu sefer çalarken, düğmesiyle hiç oynamadığım halde ,ses kendiliğinden yük seliyordu. Gidip, kısıyorum. Az sonra camları zangırdatacak kadar bağırıyordu radyom.

Eski tamirci güvenimi kaybettiği için, bu sefer başkasına götürdüm.

— Bunu hiç tamire götürdünüz mü? dedi.

— Evet... Dün aldım tamirden.

— Hangi hayvan bunu tamir etti? dedi, irtibatları yanlış bağlamış. Dört günlük işi var. Elli liranızı alırız bayım.

Dört gün sonra tamirden çıkan radyoma kavuştum. Ama bu sefer de hangi istasyonu açarsam açayım, ıslıktan uğultudan başka bir şey ,duyulmuyordu.

Daha o gün radyoyu aldığım tamirciye tekrar götürdüm. Kendisi yoktu. Kalfasına verdim.

— Bunu hiç tamir ettirdiniz mi? diye sordu.

Cevap vermeme vakit kalmadan:

— Hangi hayvan oğlu hayvanı tamir etti bunu? dedi. Bunun iki günlük işi var. Ses lâmbası değişecek. Lâmba otuz beş. el emeği de on lira alırız.

Üçüncü tamirden sonra iki saat kadar doğru dürüst çalan radyom yine mızıkçılığa başladı. İstasyonlar, dalgalar birbirine karışmıştı. Uzun dalga yerine kısa Ankara yerin,e Paris çıkıyordu.

Zavallı radyomu koltuğumun altına sakıştırıp başka bir tamirciye götürdüm.

— Bayım dedim, radyoyu muayene etmeden önce biraz beni dinleyin. Ben bu radyoyu alalı, bir buçuk ay oldu. Çok güzel bir radyo idi. Ben radyomla övünüyordum. Günün birinde münasebetsiz bir arkadaşın ukalâlığı yüzünden tamirciye götürdüm.

Tamirci:

— Anladım, dedi, uzatmağa değmez. O gündenberi radyonuz bir türlü eskisi gibi çalmıyor.

— Nasıl anladınız?

— Tabii... Radyo tamircisiyiz diye piyasaya nalbantlar doldu.

— Sizin insanlığınıza sığınıyorum. Şimdiye kadar yüz kırk lira tamir parası verdim. Ben dargelirli bir adamım. Artık ona göre, önce vicdanınızın sesini, sonra bu bozuk radyonun sesini dinleyin.

Adam, inceden inceye radyoya baktı:

— Ben bu radyoyu kız gibi yaparım ama altmış liranızı alırım.

— Al, razıyım... Bankada bir kaç kuruşum var. Çeker veririm. Yeter ki, siz sözünüzde durun, dediğiniz gibi tamir edin.

Adam:

— O kadar memnun kalacaksınız ki, bundan sonra başka yere gitmiyeceksiniz. Radyosuz her bozuldukça inşallah sık sık bize geleceksiniz.

Bu tamirden sonra, sevgili radyomda anlıyamadığım bir acaip şey oldu. Ben düğmesini çevirmeden kendi kendine çalıyordu... Düğmesini çevirdiğim zaman da çalarken çalarken birden susuyor, biraz dinlendikten sonra yeniden ses veriyordu. Bazan gece yarısı tatlı uykumdan fırlıyordum. Çünkü radyom gece gündüz demez, canı ne zaman isterse, o zaman çalmaya başlardı. Bir çok geceler bir tatlı keman sesiyle uyanır, bir caz gürültüsüyle; yataktan deli gibi fırlardım .Radyom bağımsızlığını ilân etmişti.

Aradım, taradım, sözüne en güvenilir bir tamirci buldum. Bu tamirciyi bana sağlık veren:

— Onun bozduğu radyoyu, hiç bir radyocu tamir edemez! demişti.

İşte bu usta tamirci:

— Bu radyoyu hangi namussuz tamir etti? diye sordu, kadranı kaymış. Re,zistansı da laçka olmuş...

— Ne olacak?

— Otuz liranızı alacağız...

Otuz liralık tamirden sonra: radyodan ses yerine kulak tırmalayıcı gürültüler, hırıltılar gelmeye başladı.

Bir gece mahalleli iki polisle evime baskın yaptılar:

— Bu evde adam boğazlanıyor, arıyacağız! dediler.

Güldüm:

— Adam filân boğazlandığı yok, benim radyomun sesi o...

Her götürdüğüm tamirci, birbirlerinin ağzına tükürmüş gibi:

— Bunu hangi hergele tamir etti?

— Hangi sütü bozuk bu radyoyu bu hale getirdi? diye soruyordu. Ama sonunda:

— Kondansatörü bozulmuş!

— Kadran lâmbaları yanmış.

— Duylar bozuk, müş'ir gevşemiş; diyerek kırk elli liramı alıyorlardı. Dişimden tırnağımdan arttırıp bankaya yatırdığım altı

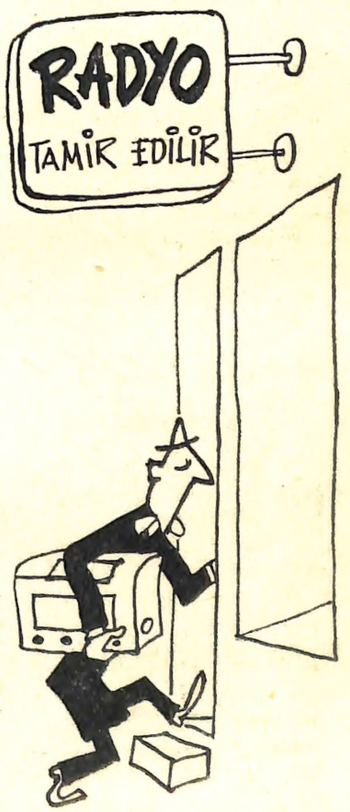

yüz liram bitince, radyomu, en son götürdüğüm tamirciden nasıl alacağımı düşünmeye başladım... Dünya yüzünde düşüncenin on para etmediği bir kere daha anlaşılmıştı. Çünkü o kadar düşündüğüm halde tamircinin yetmiş lirasını bulamamış, radyomu alamamıştım. Tamir parası yetiştirebilmek için bütün tanıdıklarımdan borç aldığım için, yeniden borç da bulamazdım. Oysa, daha radyonun altı a,ylık taksiti vardı. Radyoyu aldığım yer beni icraya vermişti.

Son tamirci de parasını vermediğim için, icraya vermemiş mi? İki icra birden...

Yapılacak tek iş, icra yoluyla radyonun satılmasıydı. Önce tamircinin yetmiş lirasını verecek sonra da artan parayla taksitleri ödiyecektim. Zararın neresinden dönülse kâr... İki bin liraya ya-

YAZILI!..

kın bir zararla paçamı kurtaracaktım.

Tamirciye gittim:

— Size yetmiş lira tamir ücreti borcumu ödiyemiyeceğim, dedim, radyo satılsın, siz paranızı alın, üstünü de bana verin.

Ne dese beğenirsiniz?

— Bu radyo para etmez.

— Para etmez mi? Bu radyoyu ben 650 liraya aldım. Bin liradan da çok tamir parası verdim. Daha iki yüz on lira taksitim var. Üç yüz lira etmez mi?

— Etmez.'

— İki yüz de mi etmez?

— Etmez.

— Yüz?

— Yüz de etmez.

— Öyleyse size olan tamir borcuma karşılık alın. Ben ne yapar eder, yemem; içmem taksitleri öderim. Yetmiş lira borcuma karşılık radyo sizde kalsın.

— Yetmiş lira değil, yetmiş para bile etmez.

— Canım, nasıl olur?

Tamirci, radyo sandığının arka kapağını açtı:

— Bak! dedi.

Bir de baktım ki, radyo sandığının içi tam takır, kuru bakır.

— Sok elini de iyi bak!

Elimi soktum, karıştırdım. Hiç bir şey yok.

— Hani bunun içinin âletleri?

Adam:

— Bu radyoyu kaç tamirciye götürdün? diye sordu.

Şöyle bir hesapladım:

— Yirmiden fazla, dedim.

O zaman tamirci:

— A birader, dedi, sende hiç kafa yok mu? Sende hiç beyin yok mu? Sende hiç akıl yok yok mu? Kafatasının içi saman mı dolu?..

— Neden?..

— Neden olacak... Bir radyo yirmi tamirciye gider de, daha onun içinde âlet kalır mı? Her tamirci içinden üç dört parça alsa, tamam. Sen dua et ki, yine sandığı kalmış, hatıra olarak saklarsın.

— Peki be kardeşim, insaf et, bu radyoyu ben size böyle mi getirmiştim?

— Bana geldiği zaman içinde yalnız eski bir rezistans vardı. Ben onu aldım.

— Rezistansı aldığın için mi benden yetmiş lira istiyorsun? Üstelik bir de icraya verdin?

— Ne sandın? Bu iş benim ihtisasım. Bu zenaatı yirmi senede öğrendim. Rezistansı bozmadan radyo kutusunun içinden söküp almak kolay mı?

İçi bomboş radyo kutusunu kaldırdım, adamın başına geçirdim. Kutu, boynundan göğsüne kadar girmiş, kafası kutunun dışında kalmıştı.

Bütün bu belâlardan sonra üç ay da hapis yatınca, bir daha radyo almadım. Bu benim hayatta ilk ve son radyom oldu.

O...

Yazan: ALİ KAHYA

BİLMEM NE ADASI

Çizen: NEHAR TÜBLEK

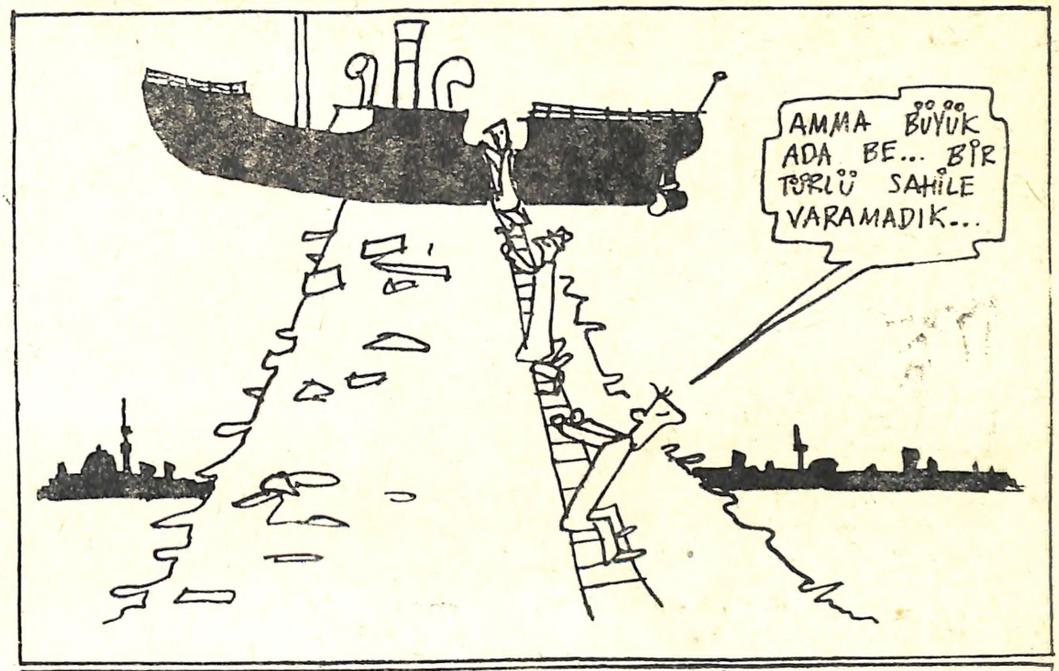

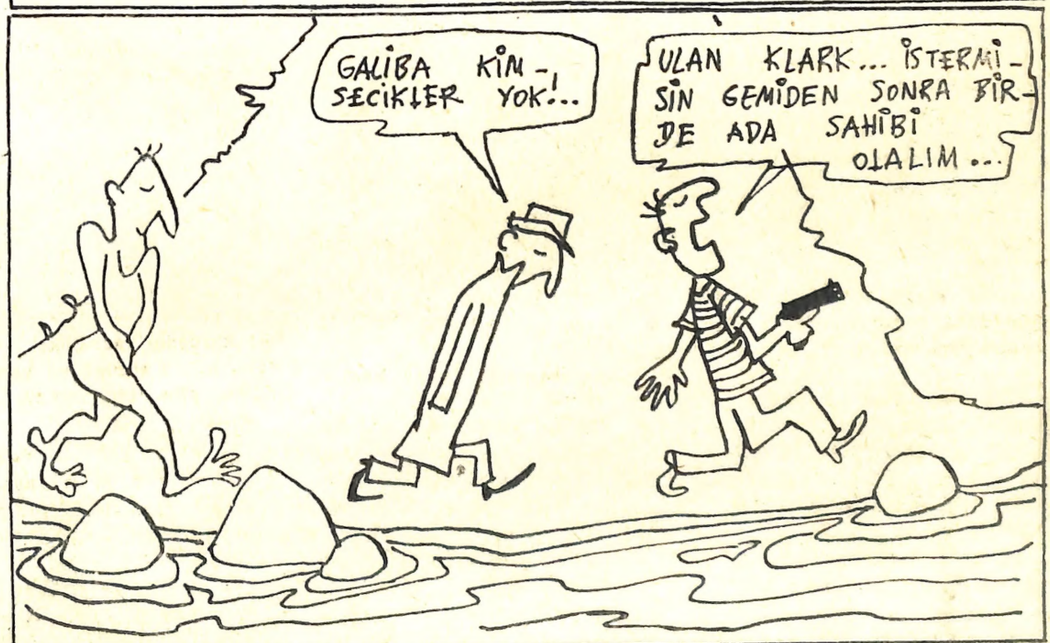

(Devamı var)

Maraş'ta K

HOLLYWOOD'un en büyük film şirketlerinden Fox Film Şirketi Müdürü Mr. Skouras geçen hafta içinde İstanbula gelmişti. Mr. Skouras'ı Hilton Otelindeki dairesinde ziyaret ettim.

— Memleketimize hoş geldiniz Mr. Skouras, dedim. Sonra kendimi tanıttım:

— Cafer Bezgetir.

Mr. Skouras elimi sıktı:

— Ne iş yapıyorsunuz? diye sordu.

Bu da sual mi yani? Bir canım sıkıldı ki...

— Helvacı değilim herhalde, dedim.

Suratımdan kızdığımı anlamıştı. Konuşmasına fırsat vermeden:

— Filmciyim, dedim, prodüktör.

Mr. Skouras:

— Affedersiniz, dedi, sizden önce üç film prodüktörünüzle konuştum. Bir tanesi eskiden helvacıymış. Filmcilikte, helvacılıktan daha çok para olduğunu öğrenince, film prodüktörü olmuş. Öbürü de eskiden lebleciymiş. Filmciliğin, leblebicilikten kolay olduğunu duymuş, bu işe başlamış. Üçüncüsü de seni baş rolde oynatacağım diyerek bir kadının evini satıp filmciliğe başlamış.

— Evet Mr. Skouras, dedim, maalesef bizim prodüktörlerimiz arasında söylediğiniz gibileri de var.

— Demek siz meslektensiniz. Eski bir filmci misiniz?

— Eh oldukça... Film işine başlıyalı bu eylülün yirmisinde kısmet olursa bir buçuk sene bitecek. Ben eskiden arabacıydım.

— Neee?.. Arabacı mı?

— Neye şaştınız? Arabacıydım. Arabacı dersem, öyle araba sürücüsü değil. Araba yaparım ben. Benim yaptığım arabanın üstüne kimse araba yapamaz. Lâkin bizim memlekette arabacılık öldü Mr. Skouras. Eh bende de

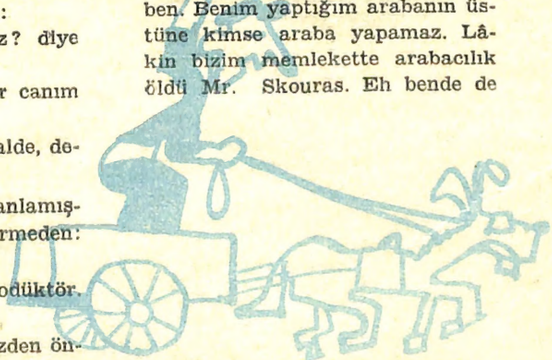

çoluk çocuk kalabalık maşallah... Sermaye de yok ki, başka iş yapalım. Düşmez kalkmaz bir Allah, biz de mecbur olduk işi filmciliğe dökmeğe... Ne yaparsın Mr. Skouras?

Mr. Skouras acır gibi yüzüme bakıyordu.

— Ne yapalım, sağlık olsun Mr. Skouras, dedim, hadi bizim başımıza bir felâket geldi. Ya siz neden bu yola düştünüz?

Amerikalı filmci bu sefer gülmeğe başladı:

— Merak, dedi. Çok seviyorum bu işi de ondan filmci oldum. Eğer helvacılığı sevsem, helva fabrikası kurardım, arabacılığı sevseydim, araba fabrikası kurardım.

— Demek siz, sevdiniz mi fabrika kuruyorsunuz? Kaç tane film fabrikanız var?

— Bizimki fabrika değil, şirket...

Mr. Skouras, bizde nasıl film çevrildiğini, stüdyolarımızı görmek, artistlerimizle ve filmcilerimizle tanışmak istedi. Ben de kendisine seve seve bu arzusunu yerine getireceğimi söyledim.

Bir arabaya bindik. Mr. Skouras'ı doğru Beyoğlunda filmcilerin toplandığı Bursa sokağında bir hana götürdüm. Handan girerken Mr. Skouras:

— Galiba yanlış geldik, dedi.

Bir kızdım ki... Amerikadan gelmiş, İstanbula bana öğretecek.

— Siz biliyordunuz da madem, bana ne diye soruyorsunuz?

— Yooo... hayır... Yâni bu hanı bir film şirketine benzetemedim de...

— Bir film şirketi mi?.. diye bağırdım, hangi film şirketi yahu? Senin bu beğenmediğin handa tam on sekiz film yazıhanesi var...

Fox Film Şirketinin müdürü şaşkınlıktan sendeledi:

— Neee?.. On sekiz film yazıhanesi mi? Bu küçücük, pis yere on sekiz film firması nasıl sığar

— Eeee, biz sığdırırız. Deme siz daha bizim kimler olduğumuzu bilmiyorsunuz? Biz on yıla, asır dığdırmış insanlarız.

Mr. Skouras şaşırıp kaldı:

— Handa iki oda boş, dedi kirasını veremiyen iki filmc han sahibi çıkarttı da, onlarc boşaldı. Eğer isterseniz odalarc birini size tutalım, burada da f

ÇARŞAFIN VE ŞALVARIN YASAK EDİLDİĞİNİ BİLDİRDİLER... (Gazeteler)

fet Bayramı !..

cilik yaparsınız. Yalnız kirası biraz pahalıdır.

— Ne kadar?

— Ayda 125 lira. Beş lira da her ay kapıcı parası.

— Yâni kaç dolar?

— Kırk, kırk beş dolar bir şey.

Mr. Skouras deli oluyordu.

— Sizde filmcilik bukadar ucuz mu?

— Eeee, bizde ucuzluk var... Yalnız filmcilik değil, bizde her şey ucuz. Nah böyle salatalığın tanesi on beş kuruş. Artık her şey ona göre. Sen hesap et.

Handa karşımızda ilk çıkan film yazıhanesine, yâni han odasına girdik. Aksiliğe bakın siz. Biz tam kapıyı açtığımız sırada, film ci bir yıldız namzedini imtihan etmiyor muymuş?.. Filmci arkadaşa çıkıştım:

— Yahu, haydi biz bize neyse, İnsan şu kapıyı kilitlemez mi be!.

— Birader, yabancının geleceğini ben bilir miyim? Kabahat sen de... Madem yanında bir yabancı var, öksürsene. Biz de toparlanalım.

Mr. Skouras bizim konuşmalarımızı anlamış olacak ki:

— Benim için rahatsız olmayın rica ederim, dedi, bizde de bu iş aynen böyledir.

Başka bir film yazıhanesine gittik. Mr. Skouras saçını başını yoluyordu.

— Hepsi hepsi bu küçücük tek oda mı?

— Evet, hepsi, bütün işler bu küçücük yazıhanede olur. Sermaye verecek adam burada kafese konur. Burada borç alınır. Burada bono imzalanır. Artist namzetleri burada imtihan edilir ve yıldızların sağlık muayeneleri, filmin bazı sahnelerinin provaları burada yapılır.

Mr. Skouras, tanıştırdığım filmciyle konuşmaya başladı:

— Şimdiye kadar kaç film çevirdiniz?

— Altı. İki tanesi daha yeni bitti. Geçen haftaya Şile'ye gittik. Dün iki filmimizi de orada çektik.

— Rejisörleriniz kimdir?

— Onun rejisörlüğünü kendim yapmadıktan sonra, o işin tadı mı olur?

— Senaryolara ne kadar veriyorsunuz?

— Bizde senaryonun zebilliği vardır. Her gün üç, dört tane getirirler. Ben filmlerimin senaryolarını kendim yazarım. Baş rolü de kendim oynarım.

Mr. Skouras elimi tuttu:

— Aman çabuk gidelim, dedi, burası harikalar diyarı. Biraz daha kalırsam aklımı kaçıracağım.

Mr. Skouras'ı oteline bıraktım. Ertesi gün memleketine dönen Skouras'ın gazetelerimizde şöyle beyanat çıkmıştı:

«Siz harikalar yaratan, hesaba gelmeyen müthiş insanlarsınız. Akıl durduran bir hızla bir yere doğru gidiyorsunuz. Bizim için sizden alınacak pek çok dersler var. Burada gördüklerimi ömrümün sonuna kadar unutamıyacağım.

Konuşan: Cafer Bezgetir

□

BULAN KAZANIYOR!

Üçü de kör kütük sarhoş olmuşlardı. İçlerinden biri arkadaşlarına şöyle bir teklif yaptı:

— Size çok, çok eğlenceli bir oyun söyliyeceğim, bize iyi vakit geçirtir. Var mısınız?

— Hay, hay...

— Birimiz dışarıya çıksın, kalanlar da çıkanın kim olduğunu bulmaya çalışsın...

□

BENZEYEN TARAFLARI!

İki meslekdaş Boğaziçi vapurunda buluşmuşlardı. Hali vakti yerinde olanı, lâf arasında berikine:

— Tuhaf şey! dedi, seni ne zaman görsem arkadaşımız Mahmudu hatırladım...

— Amma yaptın ha... Benim Mahmuda benzeyen bir tarafım yok.

— Nasıl yok! O da senin gibi benden bir elli lira ödüsç almıştı, aylardır ödemiyor.

SİNEKLER OLMASA...

Yazan: Sinek siklet şampiyonu Sinan SİNEKER

ON yaşındayken, şöyle diyordu:

— Ah bir çantam olsa... Ah, benim de öbür çocuklar gibi kitaplarım, oyuncaklarım olsa!.. Benim de romanlarım olsa... Bak görsünler o zaman, nasıl çalışırım. Hiç bir şeyim yok. Böyle nasıl çalışayım ben?..

★

On üç yaşına gelince, öbür çocuklar gibi kitapları, defterleri, çantası, oyuncakları oldu. Ama, bir türlü çalışamıyordu.

— Arkadaşlarım gibi elbiselerim yok ki... diyordu. Annem, babam, kardeşlerim hep bir odada oturuyoruz. Böyle yerde çalışılır mı? Ah, bir masam olsa, kendi başıma bir masam, bir dolabım. İşte o zaman nasıl çalışılır görsünler...

★

On sekiz yaşında kendi odası da oldu.

— Benim yaşımda insan haftada on lira bile cep harçlığı almazsa, nasıl çalışabilir? Kitaplar almalıyım, resimler almalıyım... Ah, ah... Ben bilirim o zaman nasıl çalışacağımı...

★

İstedikleri yirmi yaşındayken oldu.

— Ah şu okul bir bitse... Hayat başka, okul başka... Fakülteyi bitirince öyle çalışacağım, öyle çalışacağım, görsünler... Öyle bir eser yazacağım ki... Ah, ah, şu fakülte bir bitse...

★

Yirmi dört yaşında fakülteyi bitirdiği zaman şöyle söylüyordu:

— Bir türlü istediğim gibi çalışamıyorum. Aklım fikrim hep askerlikte... Ah, şu askerliği bir bitirsem, gece gündüz demeden çalışacağım. Çalışmadan eser verilmez. Bir eser yazacağım, herkes benden bahsedecek. Ah şu askerlik...

★

Yirmi altı yaşında askerliğini bitirmişti:

— Çalışamıyorum ki... Bir türlü istediğim gibi çalışamıyorum. Eserimi yazamıyorum. Bu durumda nasıl yazılır? Her gün ekmek parası peşindeyim. İnsanın sağlam bir işi, belli bir geliri olmazsa, nasıl çalışabilir? Ah ah.. bir sağlam iş bulsam, eserimi yazmak için, her gece sabahlara kadar çalışacağım.

★

Yirmi sekiz yaşında iş güç sahibi olmuştu.

— Çalışamıyorum vesselâm, diyordu, nasıl çalışayım böyle?..

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

İnsanın bir iki odalı evi olacak. Radyosu olacak. Açacaksın radyoyu, müzikten ilham alacaksın... İşte o zaman durmadan çalış!.. Ah âh!.. Bir radyo olsa...

★

Yirmi dokuz yaşında iki odalı bir apartman katı kiraladı. Bir de radyo aldı. Ama yine istediği gibi çalışamıyor, yıllardanberi düşündüğü eserini veremiyordu.

— Ah, âh!.. diyordu, bu yalnızlık yok mu, bu yalnızlık!.. Sanki bu göğsümün içi, sonsuz, dipsiz mağaralar gibi bomboş... İnsan bu yalnızlık içinde nasıl çalışıp da eser verebilir? Bir insanı, çalışmaya heveslendiren, şevklendiren, zorlayan bir kuvvet olmalı. Kimin için çalışacağım? Kimden ilham alıp da eser vereceğim? Ah, ah... Ey aşk neredesin?..

★

Otuz yaşında âşık oldu. Hem seviyor, hem seviliyordu. Düşündüğü o büyük eserini bir türlü veremiyordu.

— Aşk güzel şey, diyordu, güzel olmasına güzel. Ama evlenmeden çalışılmıyor ki... Bir evlensem, o zaman hayatım intizama girer, istediğim gibi çalışırım. Evlenmek de kolay değil. Ah, âh, bir evlensem... Bir dakika boş geçirmem, boyuna çalışırım.

★

Otuz iki yaşında evlendi. Mesuttu. Ama eserini bir türlü veremiyordu. Çünkü haklı, sebebi vardı:

— Geçim derdi bindi omuzlarıma. Ekmek parası için ha babam ha koşmaktan, kendi istediğim gibi çalışmaya vakit yok ki... Eser vermek için, insanın bütün zamanını o esere verip çalışması lâzım. O da bu parayla olmaz.

★

Otuz altı yaşında kazancı art-

mıştı. Artmıştı ama, bir de kendisini dinliyelim:

— İki odalı bir kat... Odalar da küçücük. Çoluk çocuk gürültüsü de bir yandan... İnsan bu gürültü patırdı içinde eser yazabilir mi? Ah, ah... Şöyle dört beş odalı bir eve çıksam, ne çalışacağım, ne çalışacağım...

★

Otuz sekiz yaşında beş odalı bir eve taşındı. Bir türlü eserini yazamıyordu. Çalışamıyorsa, suç onun değil ki...

— Şehir içindeki evde insan nasıl çalışabilir? Bu gürültü patırdı içinde gel de çalış... Eserini yazabilmek için sessizliğe, kendimi dinlemeye ihtiyacım var. Burası, toz toprak, gürültü... Olmaz burada. Ah, âh... Şöyle sâkin, sessiz bir eve taşınsam, öyle bir çalışacağım ki... İçimde çalışmaya karşı dinmez bir susuzluk var.

★

Kırk yaşındayken, tam aradığı gibi, sessiz bir yerde güzel manzaralı, geniş bir eve taşınmıştı. İstediği gibi çalışabiliyor muydu? Hayı. Çünkü:

— Ah, ah!.. diyordu, insanın evinde güzel eşyalar olmazsa, duvarlarda değerli tablolar, büyük bir yazı masası, biblolar olmazsa, antika eşyası olmazsa, rahat koltukları, yumuşacık halıları olmazsa, zengin bir kitaplığı olmazsa, nasıl çalışabilir... İyi eser verebilmek için, insanın gözü zevkli şeyler görmeli. Bir pikabın olacak. Klâsik müzik plâkların olacak. Bir yandan gözün, bir yandan kulağın zevk alırken, sen hiç durmadan çalışacaksın. Ah, âh... Şu istediklerim bir gün olacak mı Ya Rabbim!.. Öyle bir çalışacağım ki...

★

Kırk iki yaşında tam istediği gibi rahat, güzel, değerli eşyalara da kavuşmuştu. Eğer bir türlü eserini veremiyorsa, o ne yapsın?..

— Ah, ah, diyordu, benim halimi bir bilseniz. Uzaktan kimse kimsenin derdini bilmez. Para derdi, geçim sıkıntısı çekmiyorum. Karım beni mesut ediyor. Çocuklarım da iyi... Evim geniş, ferah, rahat, manzarası da güzel. Çok değerli, pahalı eşyalarım da var... bol bol zamanım da var. Ama şu sinekler yok mu, sinekler... Bir türlü rahat vermiyorlar ki, oturup da çalışayım. Ne olacak benim halim? Nedir bu sineklerden çekitğim?.. Ah, ah... Şu sinekler olmasa ben bilirim nasıl çalışacağımı...Ama ne yapayım ki, sinekler bırakmıyor. Bir türlü eserimi yazamıyorum. Gündüz sineklerden uyuyamıyorum ki, geceleri çalışayım... Pencereleri kapasam sıcak oluyor. Pencerelere tel çeksem, çirkin oluyor. Kışın mı çalışayım dediniz? Kışın sinek olmaz, değil mi? Sanki bu sinekler kışın neye yaşamazlar? Ah, ah... Sinekler de olmasa ben ne yapacaktım, bilmem ki?..

★

Şimdi kırk iki yaşında olduğu için, daha bizim ondan ümidimiz kırılmadı. Elbet bir gün aradığı şartlara kavuşacak, nefes almadan çalışıp o büyük eserini verecektir.

— Alo!..

— Ben Alo degülem ben Memo!..

YAZZILI!..

DAVET!

Bir toplantıda, adı B. ile başlayan yeni zenginlerden gösteriş hastası bir bayan, orada bulunanalrdan kalbur üstü olanları, teker teker akşam yemeğine davet eder.

Bir aralık gözü maruf bir keman üstadına ilişir, yanına gider:

— Yarın akşam, bize yemeğe buyurun, tabii kemanınız da beraber...

Maruf sanatkâr sözünü keser:

— Fakat hanımefendi, maalesef kemanım yemek yemez!..

□

KURTULUŞ!

Güzel olduğuna şüphesi olmayan bir genç kız, arkadaşına anlatıyordu:

— İnsanla evlenmeyi reddettiğim gündenberi, çocukcağız durmadan içki içiyormuş...

Arkadaşı sinsi bir tebessümsözünü kesti:

— Bu hâdiseyi bukadar uzun kutlamakta mâna yok değil mi şekerim!

ZAMANE KIZLARI

Yıllardan sonra bir kır gazinosunda buluşmuşlardı, bekâr olanı, evli ve çocuklu arkadaşına sordu:

— Kızlarınla bir evde mi oturuyorsun?

Evli, cevap verdi:

— Hayır... Daha evlenmediler ki...

AKBABA YAYINEVİ

Yeni mevsime zengin bir programla giriyor!

Mizah Yayınları Serisinin 13 üncü kitabı:

Sarı Çizmeli Mehmet Ağa

Yusuf Ziya Ortaç

Kütüphanenizin ana kitaplarından biri olacak güzel eser!

PEK YAKINDA ÇIKIYOR!

Fiatı: 1 Lira

Kâğıt darlığı yüzünden az sayıda basılacağından siparişinizi şimdiden yapmanız rica olunur.

Adres: AKBABA Yayınları, Belediye Koldfarer Cad. No. 8-10 İSTANBUL

Su içmeden yaşayan adam

(Hususi Muhabirimiz Ahmet Turan Gürel'den)

SİVAS, 6 — Şehrimizde tabiat kanunlarına meydan okuyan bir şahıs, en az 60 yıldanberi su içmeden yaşadığını söylemektedir

Su içtiği halde yaşayan adam

SU İMİŞ Gres yağı rengindeki bir mayi ile dolu bulunan ve içinde de renkli taneciklere yüzen bu şişenin kapağında «Çağlayan Menba Suyu» yazılıdır

YAZILI

Ekmek parçası !..

Zıd kardeşlerin şişmanı Osman, çok acıkmıştı. Önüne gelen bir gazinoya girdi. Kendine yer gösteren garsona yemek ısmarladı. Biraz sonra emri yerine gelmiş, fakat garson ekmek getirmeyi unutmuştu. Osmanın çeşitli işaretlerine rağmen, garson sağır ve kör kesilmişti.

Osmanın zivaneden çıktığı bu anda yanına kemanist yaklaşarak yavaşça:

— Paganini'den bir parça istiyen siz mitsiniz? diye sordu.

Osman, gürledi:

— Hayır, hayır, Paganini'den değil, ekmekten bir parça istiyorum!..

İĞNELİ FIÇI ooo

★ Yazan : Fennî İğneci Mehmet SAKAR ★

MÜKEMMEL bir kadındı. Yemeğin hem alaturkasını, hem alafrangasını bilirdi... Paul Klee'nin tabloları gibi, sofra kurardı. Eline, ayağına çabuk, hamarat mı hamarat... Evimizin içi kadınlar «yağ dök, yala!» dedikleri çeşitten tertemizdi, gıcır gıcırdı. Eşyalarda bir tek toz, örtülerde bir küçük leke göremezdiniz.

Bir gömleği bana iki gün giydirmezdi. Üstelik, öyle de tutumlu ki... Bekârken harcadığımın yarısıyla gül gibi geçiniyorduk.

Eğer piyasada terzilik yapsa birinci sınıf terzi olurdu. Hem de dikişlerini, öbür kadınlar gibi, model dergilerinin patronlarından almaz, kendisi yaratırdı. Tanıdıklarımız, eş dost:

— Aman, bize de dik, ne olur? diye yalvarırlardı.

Her ne olursa olsun, bir kadın yalnız iyi bir ev kadını ise, onunla geçinmek zordur. O böyle değildi. Okumuş, yazmış, aydın bir kadındı. Ben, yanında cim karnında bir nokta kalırdım. Bütün sanat dergilerini, son çıkan eserleri, okurdu. Nasıl vakit bulup da bu kadar okuyabildiğine şaşar kalırdım. Bir toplulukta karım konuşurken göğsüm kabarırdı. Resimden, müzikten anlardı.

Şimdi sizin aklınıza geleni biliyorum: İçinizden, kimbilir ne kaknem bir şeydir, diye geçiriyorsunuzdur. Yanılıyorsunuz. O hem akıllı, hem de güzel olması bakımından kadınlar içinde ayrı bir varlıktı. Hiç kusursuz, güzel kadındı.

Yalnız... Durun, bu «yalnız»ın ne olduğunu söylemeden önce, size onunla nasıl tanıştığımı anlatayım.

Bir gece bir ressam arkadaşın evine davetliydim. Ben geldiğim zaman, ev misafirlerle dolu idi. Tanış olanlarla selâmlaştık, olmıyanlarla tanıştırıldık. Hava çok ağırdı. Koltuğa oturdum. Oturmamla havaya sıçramam bir oldu.

— Bu şaka değil, namussuzluk! diye bağırdım.

Kadınlar, erkekler donup kalmışlardı. Elimi kaba etime attım.

— Öyle girmiş ki, çıkmıyor.

Ev sahipleri:

— Vallâhi mahsus yapmadık, bilerek yapmadık. Hiç haberimiz yok!.. diye gönlümü almaya çalışıyorlardı.

Ben bitmiştim. Hayatımda hiç böyle acı duymadım. Yürüyebilsem, çıkıp gidecektim.

— Ne bakıp duruyorsunuz, çabuk bir doktor getirin! diye bağırdım.

İşte o sırada yanıma, melek kadar güzel bir kız geldi. Utangaç:

— Ah, çok affedersiniz, suç benim, diye kulağıma fısıldadı.

O kadar güzeldi ki, sesimi çıkaramadım.

— İçeriki odaya buyurun, ben çıkarayım, dedi.

Canımı dişime takıp, yatak odasına geçtim. Kendimi karyolaya zor attım.

Bu kadar güzel bir kızın suçu olabilir mi? Değil kaba etime iğne batırmak, kalbime temel çivisi çaksa, gık demezdim. Yüzükoyun uzandığım yatakta kımıldamıyordum. Her şeyi o kendi yaptı. Pantalonumu, kilotumu soydu. Sonra bir operatör gibi dikiş iğnesini kaba etimin sol yanından çıkardı.

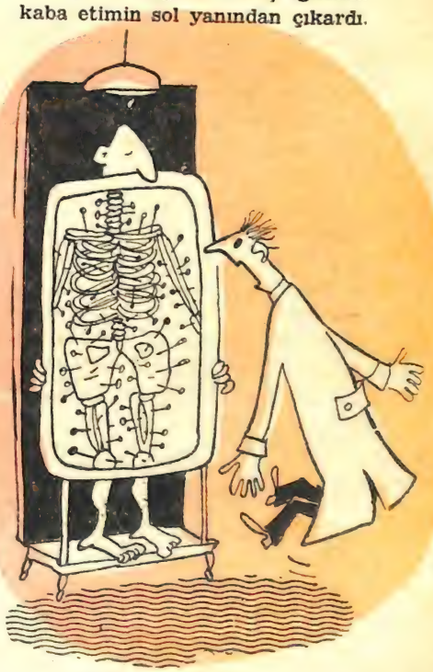

— Oooh!.. Çektim.

— Nasıl çıkardınız? diye sordum.

— İğnenin deliğinde iplik vardı. Oradan çektim.

İğnenin bukadar çabuk çıkmış olmasına üzüldüm. Ama yine de bütün numaramı gösterdim. Yatak odasından çıktığımız zaman, salondakilere:

— Biz nişanlandık!.. diye ilân ettik. İki ay sonra da evlendik.

Baştan anlattım size, ondan hiç bir şikâyetim yoktu. Yalnız... Ah, yalnız o iğne işi... İlk günler anlıyamamıştım. Sabah evden işe giderken;

— Sevgilim, iki üç kutu iğne al, evde bulunsun! demişti.

— Nasıl iğne yavrum?

—İki kutu küçük, üç kutu orta, iki kutu da büyük boy toplu iğne. Dört beş paket çeşitli boy

dan çengelli iğne... Bir kaç paket de başlı iğne... İki numaradan sekiz numaraya kadar dikiş iğnesi... Sonra bir de dikiş makinesi iğnesi... Bir paket yorgan iğnesi, biraz da çuvaldız. On tane çuvaldız alsan yeter!..

Evliliğimizin daha üçüncü günü olduğu için:

— Sevgilim, bukadar iğneyi ne yapacaksın? diye soramadım.

Küçük bir tuhafiye mağazasında bile bukadar iğne bulunmaz.. Karımın arzusunu yerine getirmek için dükkân dükkân dolaşıp istediği iğneleri aldım. Aradan bir hafta geçti geçmedi, yine bir sabah evden çıkarfken:

— Sevgilim, iğne kalmadı, üç kutu küçük...

Diye başladı. Şaşırıp kalmıştım. Daha bir kaç gün önce bir aileye hayatı boyunca yetecek kadar iğne almıştım.

Karımın istediği iğne çeşitlerini bir kâğıda yazdım, akşama getirdim. Karım üç dört günde bir benden çeşit çeşit, kutu kutu, paket paket iğne isterdi. Bir sabah yine bana iğne ısmarlarken:

— Sevgilim, bukadar iğneyi ne yapıyorsun?. Yok merak ediyorum.

— İğne bir evin en mühim ihtiyacı, dedi, bu ev yalnız senin aldığın iğneyle mi idare oluyor sanıyorsun? Arada sırada ben de almasam, senin aldıkların yetişir mi hiç?..

Bizim evin iğne ihtiyacı hiç bitmiyordu. Karım elbiselerinde düğme yerine iğne kullanırdı. Yanlış anlaşılması, önce elbiselerine düğme diğer, sonra her düğme koptukça onların yerine bir iğne kullanırdı. Yalnız düğme yerine değil, fermuar, lâstik yerine de iğne geçerdi.

Bana öyle geliyor ki, karım, sırf iğneleri kullanabilmek için, düğmelerini, lâstiklerini koparır, fermuarlarını sökerdi. O iki güzel göğsü iğne yastığı gibi idi. Gibisi fazla. Hem de nasıl biliyor musunuz? Her çeşit iğneden bir kol leksiyon. Yakasında bir kaç çengelli iğne, etekliği çengelli iğnelerle tutturulmuş.

Vücudüm delik deşik olmuştu. Eve geldim mi, daha kapıdan girer girmez, beni bir iğne korkusu alırdı. Ayaklarıma iğne batmasın, diye o kadar dikkat ettiğim halde yine batardı. Giyinmeden önce terliği silkelerdim, her sefer içinden bir avuç iğne çıkardı. Elimi bir yere dayasam, hart diye koluma bir iğne batar,

— Aaah!.. diye bağırırdım. Elimi çekerken bacağıma bir iğne girerdi.

— Amannn!.. Ay!..

Derken kaba etimde bir iğnenin sızısını duyardım.

Meselâ iğne olmayan, iğnenin yeri olmayan evde bir yer düşünün. Mutlak diyeceksiniz.. bütün kap kacak iğne dolu idi. Her yemekten önce çorbayı, yemekleri inceden inceye ararlardım, yine de ağzımdan, dişlerimin arasından bir kaç iğne çıkarırdım. Dilim damağım parça parça olmuştu. Karım tatlısından, tuzlusuna kadar her yemeğe tuzdan çok iğne doldururdu. Bunu elbette istiyerek yapmazdı. Ama, evin her yanı o kadar iğneyle doluydu ki, ne kadar dikkat edilirse edilsin, kah veden, çaydan iğne çıkmaması imkânsızdı.

Banyoya girerken küveti iyice muayene ederdim. Yine de bir kaç yerimden iğne yarası almadan yıkanabildiğimi hatırlamıyorum.

Sularda, suların içinde bile iğne bulunurdu.

— Karıcığım, sevgili karıcığım, derdim, melek karıcığım. Sen dünyanın en akıllı kadınısın. Nasıl oluyor da, böyle her yere iğne saçıyorsun?

Ben ona yalnız bunu anlatamazdım. Kendini haklı bulur:

— Aaaa!.. diye bağırırdı, ev iğnesiz olur mu ayol...

Bizim eve hiç bir misafir gelmezdi. Karımı tanımadan gelenler de ya Cankurtaranla, ya bir taksiyle İlkyardım hastanesine gitmek zorunda kalırdı. Eve bir misafir gelse, oturacağı yeri önce elimle yoklardım. Ne kadar tedbir alırsam alayım misafir:

— Aman!.. Off!.. diye feryat ederek fırlar, bağıra bağıra giderdi.

Asıl felâket, karımı sevip okşamak istediğim zaman olurdu. Tam dalıp kendimden geçtiğim sırada:

— Ayyy!.. diye fırlardım.

Kombinezonu, kilotu, geceliği, gömleği, her şeyi iğneliydi. Yatağa girince iğneli fıçıya girmiş gibi olurdum. Hiç bir aşk heyecanı, iğnenin acısını unutturamazdı.

Bir gece... daha yeni yatağa girmiştim. «Hart!..» diye bir ses:

— İmdat!.. diye bağırdım. Bu sefer «cart» diye bir yorgan iğnesi de sağ omuzuma girdi.

— Off!.. demeğe kalmadı, bir çuvaldız baldırımın bir yanından girdi, öbür öbür yanından çıktı. Kendimi kaybetmiştim. Gözümü hastanede açtım. Doktor:

— Yirmi üç yara almışsınız!.. dedi.

Röntgen muayenesi yapıldı. Doktor:

— Bu ne? diye bağırdı. Damarlarınız, iliklerıniz, kemikleriniz iğne dolu...

Karım, bir kere hastaneye ziyarete geldi. Giderken arkasından yerlere boyuna iğneler dökülüyormuş.

Ben bir kere daha eve gitmedim.

— Yavrumuz olacak, diye haber gönderdi, yine gitmedim. Ben hastaneden çıktıktan iki ay sonra doğurmuş. Ama çocuk değil, içi iğne dolu bir et torbası...

Ben şimdi her üç ayda bir ameliyat olur, vücudumdan beş altı iğne çıkartırım. Yirmi yıldır bu ameliyatlar devam eder.

Sevgili karımın hatıraları bir türlü bitmiyor. Hatta bazan öksürür, hapşırırken, sıkıya geldiğim zamanlar bir kaç çengelli iğne çıkardığım bile olur.

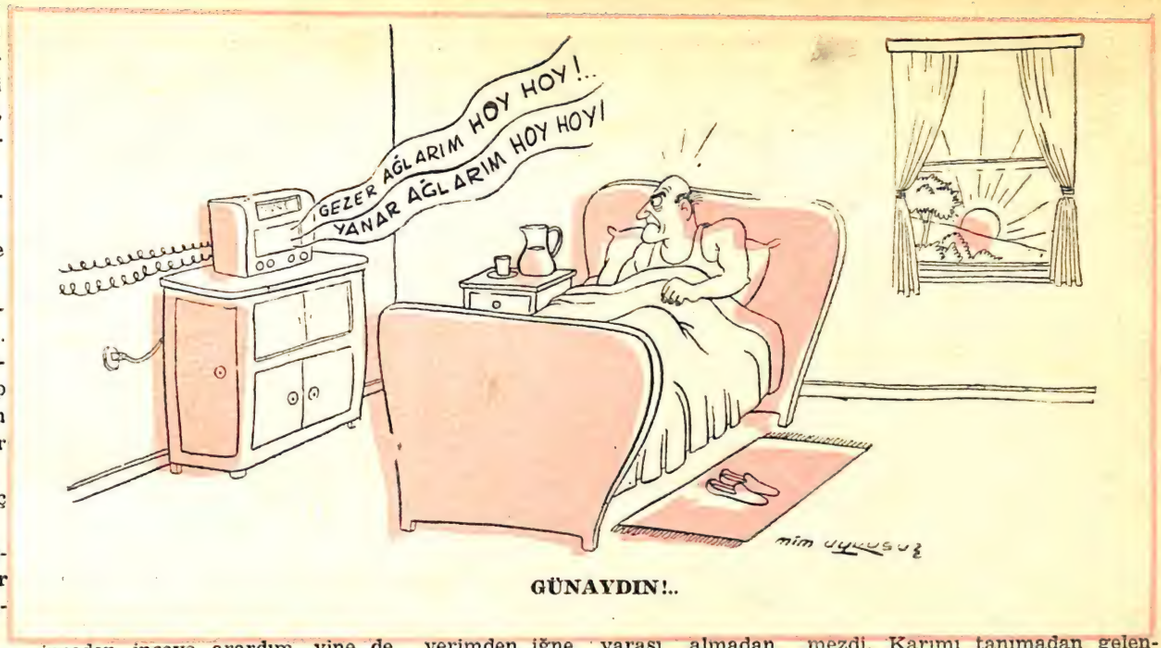

GÜNAYDIN!..

— Toplanma kanunundan haberi yok bunların anlaşılan!..

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHÎ ROMANI — 32 ★

Vatandaş!..

Şu kafeste gördüğünüz bir damlacık kuş, yarın seni sırtına alıp Sırat köprüsünden pırr diye uçuracak!.. Ne kadar büyük, ağır günahın olursa olsun, şu gördüğün zavallı kuşa yükliyebilirsin... Hediyesi elli kuruş!..

Ben, merhamet kuşlarını satmış, bitirmiştim. Bir adam yanıma sokuldu:

— Seninle biraz konuşmak istiyorum oğlum, dedi, Adın ne senin?

— Sabahattin...

— İki gündür gelip burada seni dinliyorum. Maşallah dilin çok kuvvetli. Doğrusu çok takdir ettim. Allah nazardan saklasın!.. Memleketin senin gibi gençlere çok ihtiyacı var.

POLİTİKA PAZARI

Merhamet kuşu ticareti iyi gidiyordu. Hayatımda politikacılıktan sonra en uzun iş olarak Merhamet kuşu ticaretini yaptım.

Artık serserilikten kurtulmuştuk. Biz de, her namuslu, iş güç sahibi vatandaş gibi yaşıyorduk. Tarlabaşındaki ara sokaklarda loş bir evin bir odasını pansiyon olarak tutmuştuk. Ali, eski Ali değildi. Bazı geceler eve gelmiyordu. Çok canım sıkılıyordu. Bir derdi vardı, anlıyamıyordum. Eskisi gibi benimle dertleşmiyordu. Yirmi yaşında delikanlı olmuştu. Ben de on sekiz yaşında bir genç kız, yahut bir delikanlıydım.

Ne olduğumu bilmiyordum. ama, kız olmak katiyen istemiyordum. Alinin tutumu çok canımı sıkıyordu. O, gittikçe benden uzaklaşıyordu. Her nedense, nerelere gittiğini, neler yaptığını da soramıyordum. Ama onun sahiden erkek olduğunu, bana söylenmiyecek bazı erkeklikler yaptığını anlıyor, daha çok kızıyordum.

Bir gece, eve sabaha karşı gelmişti. Hem de sarhoştu. Yatağe elbiseleriyle uzandı, hemen uyudu. Ceketini çıkarmağa çalışırken, cebinde bir kızla başbaşa çekilmiş bir resmini bulunca, deliye döndüm. Sebebini bilmeden ağladım. Ben ne olacaktım. İçimde hiç bir kadınlık arzusu duymuyordum. Ben de Ali gibi mi yapmalıydım? Yapabilir miydim? Alinin yüzüne baktım. Su ratındaki sarı ayva tüyleri, uzamış, sertleşmiş, siyahlaşmıştı. Üst dudağında basbayağı bıyıkları da vardı. Elimi kendi yanağıma götürdüm. Ne tüy, ne tüs vardı...

O günden sonra Ali büsbütün işi azıttı. Arada sırada eve gelmeğe başladı. Bazı, bir hafta yüzünü görmediğim olurdu. Çok az konuşuyorduk. Dünyalarımız büsbütün ayrılmıştı. Kendimi büsbütün yalnız buluyordum. İyi para kazanıyor, iyi yiyip içiyor, iyi giyiniyordum.

İşte bu günlerde, kalabalık yerlerde Merhamet kuşları satarken, arkama br takım adamlar düşmeğe başladı. Heriflerin suratlarından, iyi niyetli olmadıkları belliydi. Aşağı yukarı, hepsi birbirlerine benziyorlardı.

Şişman, göbekli, enseli, gerdanlı insanlar. Hepsi de benimle konuşmak, görüşmek istiyordu. Doğrusu, güvenemediğim için, atlatıyordum. Bunlardan Şaban bey adında biri, ben nerede kuş satarsam oraya geliyor, arkamı bırakmıyordu. Her görüşünde:

— Sabahattin bey oğlum, seninle çok mühim bir meseleyi görüşeceğim! diyordu.

Bir gün dayanamadım:

— Sen benimle ne görüşeceksis yahu? dedim. Ne söyliyeceksen söyle!..

— Ayak üstü olmaz dedi, bu akşam saat dokuzda Kırmızı gül gazinosuna gelir misiniz?

— Gelirim, dedim.

Adam bir de teşekkür etti.

(Devamı var)

BERBER NONOŞ

Kahkahalarla okuyacağınız ve neşe ile seyredeceğiniz bu resimli roman, pek yakında

AKBABA'DA

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

HAYVANDIR!

Bir gün bir Bektaşi babası, bir mahalle mescidinin yanından geçerken duyduğu gürültü, merakını celbeder ve bunun üzerine başını içeri uzatınca, müezzinin, bir köpeği kovalarken görür ve şöyle der:

— Müezzin efendi niçin hayvanı dövüyorsun?

— Baksana erenler, camiyi kirletecek...

Baktaşi:

— Hayvandır, ne bilsin girilmiyeceğini. Bak ben giriyormuyum?

İLKAY İZER
273 III A Barbaros Hayrettin ortaokulu
GÖLCÜK
İzmit

YA BU?

İçkinin yasak olduğu bir devirde, zaptiye, baba erenleri, cüppesinin altında sakladığı rakı şişesi ile yakalar:

— Nedir bu?..

— Müferrihül kulûp! (Kalp ferahlatıcı).

Sırtındaki cübbeyi gösterip sorar:

— Ya bu?

— Settarül uyûp! (Ayip örtücü).

Parmağını göğe kaldırıp Allahı işaret ederek tekrar sorar:

— Ya bu?..

Bektaşi, samimî bir imanla cevap verir:

— Gaffarüzzünûp! (Günahları affedici).

CEVDET TAMOL
Maden: Büyükada

MEYHANECİ BEDROSU İSTEMİYORUM

İstanbulun meşhur ayaklanmalarının birinde padişahın sarayının etrafını saran halkın: «İstemezük, İstemezük!» diye bağırmalarına hiç bir şeyden habersiz, şişesi elinde Bektaşi o da (İstemezük) diye bağırdığı sırada, padişahın neyi istemediklerini anlamak maksadiyle halkın arasına katılarak soruşturması neticesinde, Sadrâzamı istemedikleri anlaşılır.

Bu arada Bekteşi de sorulunca, her şeyden habersiz baba erenler:

— Ben meyhaneci Bedrosu, bir kaç gündenberi zamanında meyhanesini açmadığı için istemiyorum! diyerek padişahın ihsanına nail olmuştur!

HAMİDE BARLAS
Ulucami Mahallesi Karakapıcı çıkmaz Karakapıcı Sok.
URFA

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER

Teknik Sekreteri :
Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.

Telefon: 221811

Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Fiatı: 50 Kuruş

Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

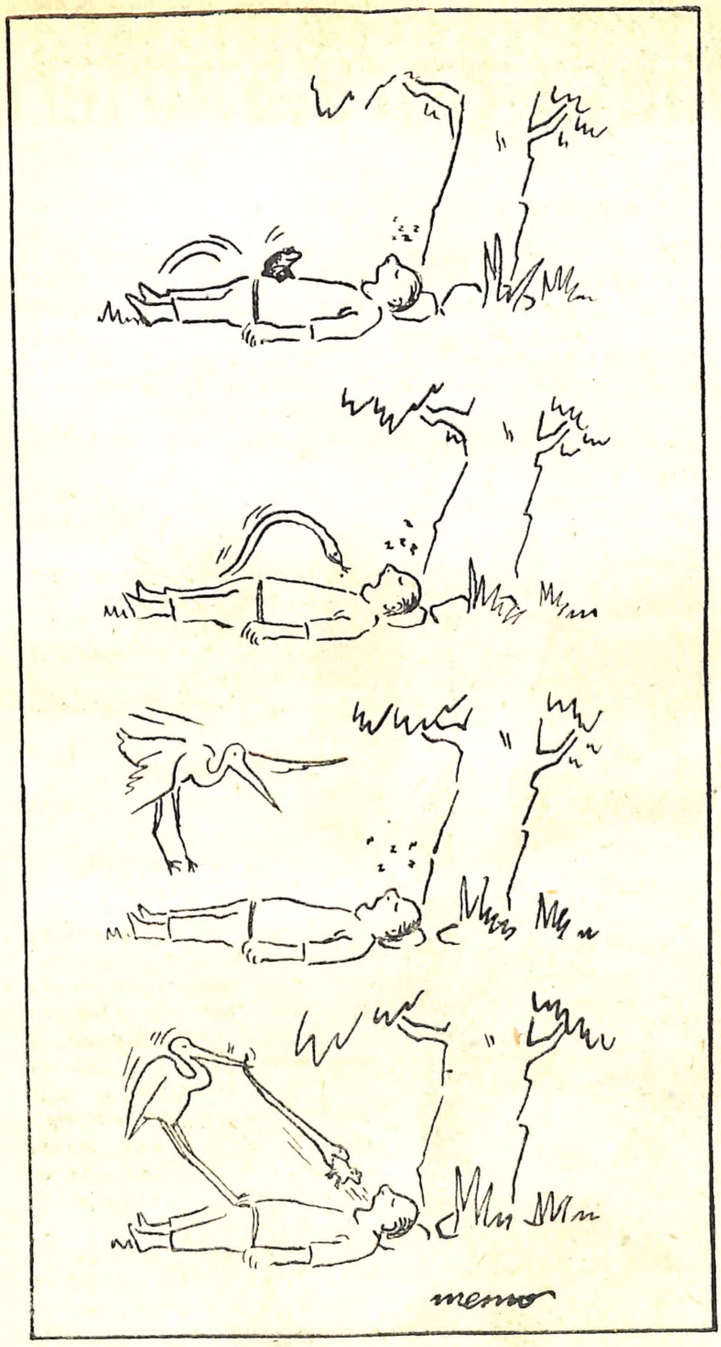

YAZISIZ!..

Ona da ben yaptım!

Bektaşinin biri bir suçtan dolayı padişahın karşısına çıkarılır. Bektaşinin suçu az olduğu için padişah da buna hafif fakat eğlenceli bir ceza vermek ister ve:

— Bunu bir ağaca iyice bağlayın ve ok yağmuruna tutun, der. Fakat dikkat edin yaralanmasın, diye de adamlarına gizlice tenbih eder.

Bunun üzerine Bektaşi oka tutulur. Bektaşi, beni vuracaklar diye pek çok korkar. Çırpınır ve bağırır.

Bu manzara, padişahın çok hoşuna gittiği için Bektaşinin iplerini çözdürür ve buna, yırtılan elbiselerinin yerine yeni ve kıymetli elbiselerin verilmesini emreder.

Emir üzerine Bektaşiye gayet kıymetli elbiseler verilir.

Bektaşi padişaha:

— Padişahım, bana bir de don verin, der.

Padişah:

— Peki ama, biz senin donuna bir şey yapmadık ki, sana don verelim. Biz ne yaptıksa, senin elbisene yaptık ve onu da ödedik, deyince Bektaşi:

— Ah padişahım ah, siz ona bir şey yapmadınız. Ona da ne yaptımsa ben yaptım, der.

İSMET KILIÇ
Yeni mahalle No. 29 BOR — NİĞDE

MAHALLENİN KISMETİ

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI — 14 ★

Kahvedekiler etrafına toplanmışlardı. Postacı Tahsin, öyle şeyler anlatıyordu ki, nasıl dinlemesinler. Mahallenin Kısmetinin bir vücudü vardı. Postacı Tahsin dilini damağında şaklatıyordu.

— Kardeşim ben çok gördüm ama, bir böylesini görmedim. Ne diyorum sana...

— Vay anasını be!..

— Yaşa be Tahsin Efendi... Şunun tadını sen çıkardın ya...

Postacı Tahsin suratını buruşturdu.

— Artık tadı kaçtı birader. Dedim ya, insan her gün baklava börek yese bıkıyor.

Postacı Tahsin, gece yarısına kadar anlatmıştı. Kahve bu tatlı konuşma ile kapandı. Herkes ikişer, üçer, evlerine dönüyorlardı. Bakırcı Yunus, şoför Recebe:

— Anlamıyorum birader, dedi, bu Hacı Mesut denen herifin paraya pula ihtiyacı yok. Dünya kadar malı, mülkü var.. Ne diye gül gibi karıyı ona buna peşkeş çeker, anlamam.

Şoför Recep:

— Bu da bir zevk, dedi, böyleleri de var. Ben çok gördüm.

Şoför Recebin evinin kapısına gelmişlerdi.

— Allah rahatlık versin Yunus Efendi.

— Sana da kardeşim.

Kahveyi kapattıktan sonra en son çıkan berber Nuri ile Bilâl efendi:

— Atıyor bu Postacı Tahsin, dedi.

— Ne mecburiyeti var atmağa Bilâl efendi? Herif doğru doğru söylüyor işte...

— Vallâhi atıyor. Kedi erişemediği ciğere pis der. Yemin ederim ki, bu herifin eli o kızın eline değmemiştir. Elin fukarasının günahını alıyor. Çünkü neden?.. Bir kere bu işi yapsa, anlatmaz bir. İkincisi, böyle işi yapan dürzü, sonuna kadar yapar, değil mi?.. Hiç bıkılırmı imiş? Bıkmak ne demek? Lâf mı bu?.. Aah birader, atıyor bu herif... Benim kafam almadı.

— Günahı boynuna...

ÇOCUKTAN AL HABERİ

Bakırcı Yunus efendi dükkânını kapamış, elinde, kolunda paketler, kese kâğıtları, işinden evine dönüyordu. On senedir yanmayan sokak lâmbası direğinden, Kırkmerdiven yokuşuna sapar sapmaz, sokağa doğru bel vermiş cumbada Hacı Mesut efendiyi gördü. İhtiyar, cumbanın önünde, çinko kaplı küçük balkondaki çiçekleriyle uğraşıyordu. Bakırcı Yunus'un kulağı şu Mahallenin Kısmetine dair hikâyelerde o kadar dolmuştu ki, o da Mahallenin Kısmetintinden, mahallenin bütün öbür erkekleri gibi, kendine bir pay çıkmasını istiyordu. Ama herkes birbirinden, dedikodudan çekindiği için, çekingen davranıyordu. Bakırcı Yunus, evlerin pencerelerine baktı, kimse yoktu. Hele Atiye teyzenin başı pencereden uzanmadıktan sonra, gerisi vız gelirdi. Cumbanın altına gelince:

— Merhaba Mesut Efendi amca, dedi, kolay gelsin...

— Eyvallah... Nasılsın Yunus Efendi oğlum, iyisin ya inşallah...

— Hamdolsun, duacıyız.'

— Allah âfiyet versin. «Gece safaları» ile «Hüsnü Yusuf» ların toprağını kabartıyorum. Ne yaparsın bu yaştan sonra bizim eğlencemiz de işte bu çiçekler. Buyursana, bir akşam kahvesi içelim.

Bakırcı Yunusun cevap vermesine vakit kalmadan, Hacı Mesut, hırıltılı kahn, tok sesiyle içeriye seslendi:

— Mâideeee!.. Aç kapıyı misafir geldi.

Bakırcı Yunus, Atiye hanımın penceresine bir kere daha baktı, kimse yoktu.

Tıkır da, tıkır, merdivenlerden inen terlik sesi gittikçe yaklaştı. Kapı açıldı. Mahallenin Kısmetini ilk defa yakından görüyordu. Karşısındaki sarışın bir gülüştü. Hem de kokulu bir gülüş. Tıpkı kaysı gülü kokusunda... Bakırcı Yunus başka bir şey göremedi. Ne kaş, ne göz... Yalnız sarı kaysı gülü kokusundan bir gülümseyiş.

— Buyrun efendim...

Ayaklarının dibine düş, öl... Mahallenin Kısmeti önden yol gösteriyordu. Bakırcı Tahsinin gözü, önünde merdivenlerden çıkan bir çift beyaz güvercindeydi. Topuklu terlikler, renkli Bursa kestanesinin içi kadar sarı beyazdı.

Hacı Mesut balkondan odaya gelmişti. Bakırcı Yunus, ihtiyarın elini öptü:

— Berhudar ol oğlum... Nasılsın, ne âlemdesin? Hiç gözük müyorsun?..

— Vallâhi.. işte malûm ya... Ziyaretinizde kusur ettik... Hayat gailesi... (Devamı var)

Dünya Karikatürleri

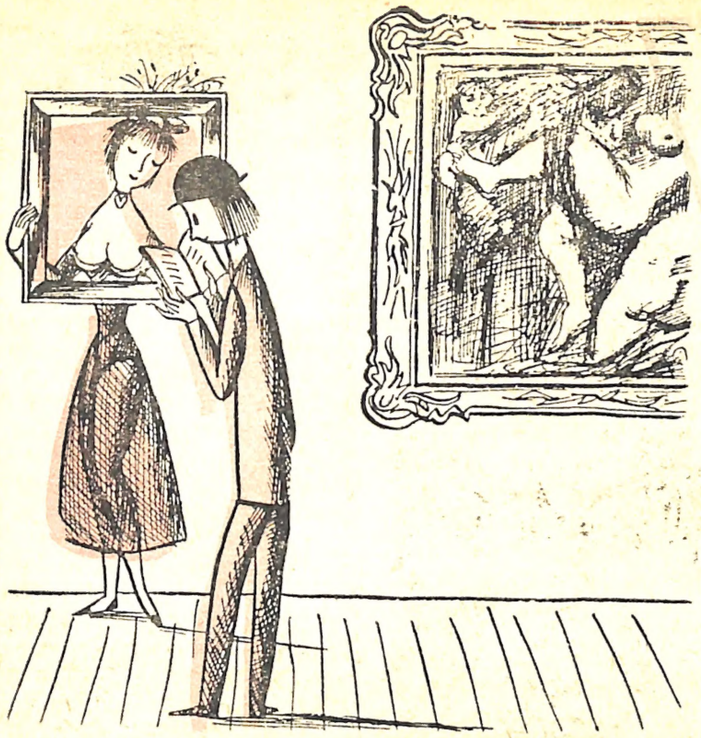

— Allah, Allah, kataloğda bu cazip tablo yok!..

— Fransız —

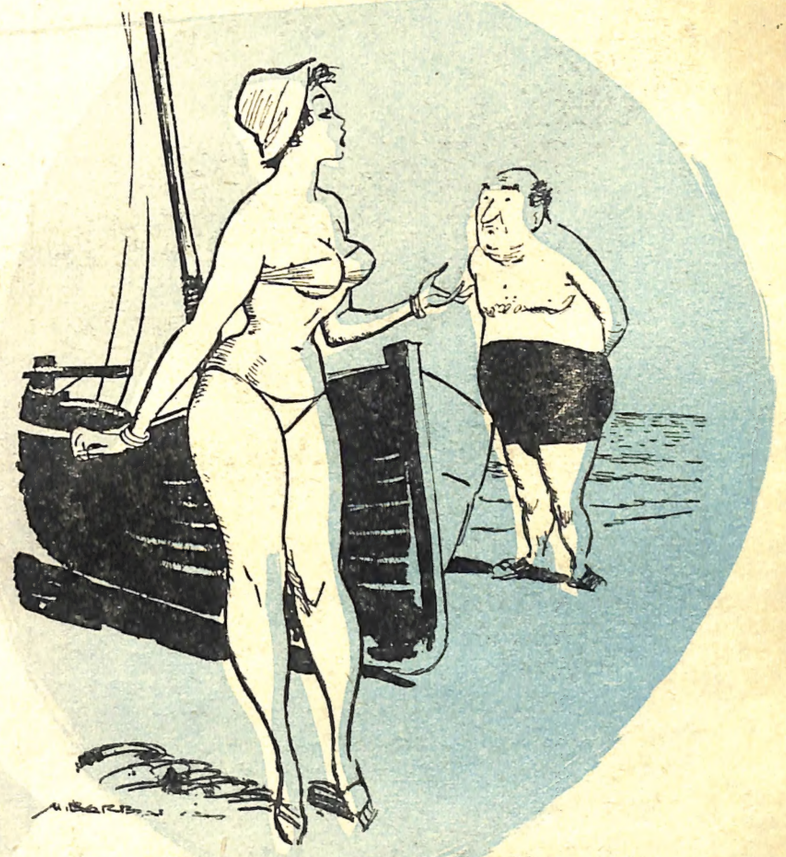

— Nasıl, yeni mayomu beğendin mi?..
— Nerede?..

— İtalyan —

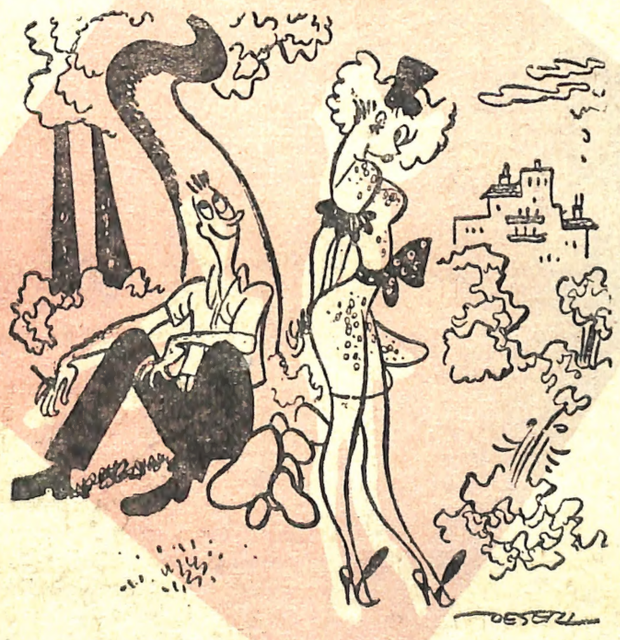

Kadın — İllallah şu politikacılığından... Evde muhalefet, Mecliste muhalefet, burada muhalefet!..

— İtalyan —

— Tenzilât yapınca üçünü de aldım!..

— İngiliz —

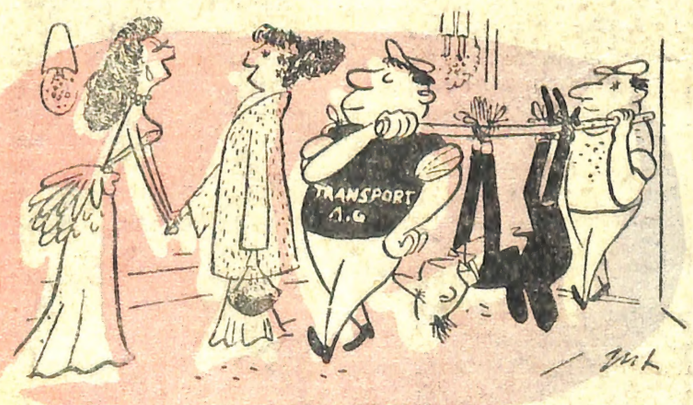

BALO GECESİNDE..

— Niçin bu kadar erken gidiyorsunuz?
— Erken mi şekerim, baksana?..

— Fransız —

Sana margarininin, şimdi tabiî bir lezzeti var!

Grafika

Bir dilim ekmeğin üzerine SANA sürünüz ve tadınız. İlk lokmada hayretler içinde kalacaksınız: SANA'da en iyi tabiî bir yağın nefaseti, taze ve kaymak gibi lezzeti vardır.

Sofrada ve mutfağınızda, SANA gıda sahasında en eski alışkanlıkları altüst edecektir. Hakikaten, şimdi, her şeyde yeni SANA kullanabilirsiniz: yalnız ekmeğin üzerine sürmek, pasta ve bisküvilerde değil, fakat, ziyafet yemeklerinizde bile!

Bu ikna edici tecrübeyi yapınız!

Kocanız eve geldiği zaman bir dilim ekmeğin üzerine SANA sürünüz, bir diğerine de en pahalı bir yağ tattırınız! Göreceksiniz ki kocanız SANA'lı ekmeği tercih edecektir.

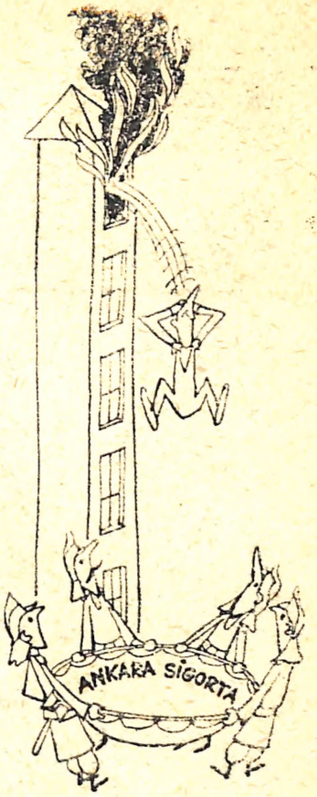

Ankara Sigorta Hayatınızı Garanti Eder.

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

— Kocama bak, ölü rolü yapıyor...
— Haydi, sen de dul rolü yap!...

— İtalyan —